

DNO

DNO

číslo čtyřicáté první 2025

SILOČÁRY SPODNÍCH PROUDŮ

Plují poplivaným údolím ú/divu, teráriem úžasu v hlavě, itinerář mlčí v hlubinách udivení, manuál mámení se propadá studem, pře představuje kulisy, „pramínky vzpomínky stékají po úbočích hory až na DNO jakési úžlabinky“; „báseň je noc vypitá DO DNA rána“; „necesta zaplavena plameny“. Dění je oděním fotonů nového údivu, mapa těla oudem proudění. „Pod vlnou hladiny hluboko ve tmě mizí / neschůdné skalisko a hrbolaté DNO.“... „začal jsi chápat (dřív než raDNO), že kdo jsou lehčí vody života, nedostanou se nikdy na DNO ---“

„Kam poděly se... studíce, sudičky a studnice, jistotné věci tvého všeDNA?... Tak rozemkne se do bezeDNA algebraická bludice...“, soukromí, které se za vás vydává / KDYBY se ne/udalo /sotva by se událo, ne/dávno tomu. Nebezpečný může být rychlý odtok z krajiny a lokální zaplavení, především v místech většího nasycení půdy na hraničních horách... „V těchto stavech NA DNĚ se všechno zachvívá“; „Hledejte místo bolesti NA DNĚ.“ „Už dvě hodiny popisují DNO vody / je sklo průhlednější než voda / nemám v tom jasno, ještě ne ... tato barva co je pouhou tíhou / tato tíha co je pouhou deformací DNA“; „Vklíněn do svého DNA / sám sobě unikáš / navždycky.“

kontakt

e-mail: jajn@email.cz

marek.sobola@unob.cz

www.christiania.cz

www.spodniproudy.cz

aleš t. rájský <i>za námi</i>	02
tea <i>ticho před bouří</i>	07
david sůkal <i>cizí světlo</i>	12
pavel straka <i>sevdalinka v srdci</i>	18
pavel straka <i>tep</i>	22
kateřina kolibáčová <i>spirály myšlenek</i>	27
jiří kačur & luboš vlach <i>putování za obzor obecné optometrie</i>	34
magdalena křenková floriánová <i>protiklady</i>	41
milan haußmann & luboš vlach <i>mo/dál</i>	46
vůně pachu rudých nocí <i>remix textu m. h.</i>	52
luboš vlach <i>necesta ode zdi ke zdi</i>	58
jana žáčková <i>trojhránky jedinečnosti</i>	67
bořek mezník <i>relaps</i>	72
tomáš štiler <i>už na furt asi</i>	75
oto pfeifer <i>celé nekonečné dny a ty další</i>	78
milan haußmann & luboš vlach <i>co je moc to je mod</i>	82
marek sobola <i>kasárenská voliéra kobyly K.</i>	84

vnější obálka: tea - tři grácie II. (detail)
zadní obálka: tea - dvojník

DNO

ALEŠ T. RÁJSKÝ

za námi

RÁJSKÁ

Byl jsem stvořen jako první
a tys vznikla z mého žebra
teď jen lehce hlavou trhni
uslyšíš šum trávy stébla

Po košatém stromě tiše
plazil se jedovatý had
cítíš šimráni ve žhavém břiše
kdo tě má ze všech nejvíc rád?

Vyhnali nás z rozkvetlé zahrady
i když jablko spadlo od sebe samo
kdy najdeme řešení téhle záhady
Ještě dnes, nebo až zítra ráno?

Odlož svůj dlouhý šat bílý
oddám se té proradné mrše
a za z otvorů tryskající chvíli
recituj mi verše nahá ve sprše

Vše podstatné zůstane skryto
jen já zvládnu číst mezi řádky
leč nitro mé bude zas bito
život je na city až příliš krátký

OBNAŽENÁ

Chci tě vidět nahou
až na bělostnou kost
svlékej se pomalu
tak udělej mi radost!

Chci tě vidět obnaženou
do nejhlubších tajností
svojí rukou nataženou
zahod' všechny starosti

Chci tě vidět svlečenou
za oponou chtíče
čistou vášní neléčenou
otoč v zámku klíčem

Jen my dva o samotě
nač se tváříš skromně?
v neskrývané nahotě
vyprávěj jen pro mě

KAROLÍNA

Vyhoním si ho do ruda
tak jako Honza Neruda
když Karolína
zjevně sečtělá
postel sdílet s ním nechtěla

Válím se v pelechu
tužka, papír, jen najít rým
ptám se vás, všech svých žen
kam sakra
kam jen s ním?

ÚTRŽKY VEČERNÍHO PYŘE

v touze se svíjí
v dešti dlaň pěstí
ve větru hoří
v louži všech moří

v klínu svých splínů
v černi nevěrní

ZNAČKOVÁ

Princezna celá v rudém
po doušcích colu s rumem
žádný z nás dneska neví
jak dlouho tu ještě budem

Bílá myš v šatu červeném
nad ránem spolu se nesejdem
v šeru tří mostních oblouků
vyhlíží pána v klobouku

Značka do vody padlá
drží se pevně madla
zbloudilou noční tramvají
jak půvabné je to v Ráji?

Ve sklepní obrazů galerii
pod obraz spolu se opijí
krásná malířka v rudém
začervená se studem

ROZPUSTILÁ

Své tmavé vlasy si rozpouští
a já vyprahlý jak na poušti
upíjím ze dvou piva sklenic
půvabu snad ze všech nejvíc

Nepůjde přec dnes domů sama
ve dvou takhle brzy z rána
ještě vůbec nic není ztraceno
položí hlavu na mé rameno

HOLOHLAVÁ

Neutrácej zlatý mince
jen tak nazdarbůh
nebo co já vím
třeba pro vlastní spásu

Stavíš se večer?
Nejdřív si navzájem
oholíme hlavy
a pak si vjedem do vlasů

ZÁLOHOVACÍ

Zazálohuju si tě
do externí paměti
než tvůj obraz neostrý
v mlze se vytratí

Zazálohuju si tě
do dešťových mraků
než padne v noci hvězda
vystřelená z praku

PRAKTICKY NESLUŠNÁ

Prakticky neslušná
stačí se pousmát
sveřepá dáma
hlasem svým hnána

Víla na prstenu
očima na stěnu
zavřená brána
v noci je sama

HROMADNÁ

Hromada lebek v kostnici řekla:
nedělej, co nechceš!
hromada holek v posteli řekla:
dělej, co chceš!

Básnická představivost bujnější
než jejich vnady
která z nich právě chce
vystoupit z řady...?

Radno vidět ji mnohem dřív
než stane se kostrou
hodí kalhotky své na pódium
a zůstane celý večer naostro!

STOLETÁ

Sto roků chrápal jsem
přesto dál žiju
sto roků chlatal jsem
stejně dál piju

Bez nohy, bez ruky, bez palce
s odvěkým šarmem zoufalce
bez nohy, bez palce, bez ruky
nečekej žádný záruky
bez palce, bez ruky, bez nohy
dávny svý ženy nemnohý

Sto roků hubu jsem držel
nebyla žádná prdel
sto roků marně jsem doufal
na šibenici se houpal

Starý texty i básně ubohý
nebylo dáno mi dítě
všechny svý ženy nebohý
sto roků v duchu jsem – no, však vy víte...

KOPRETINOVÁ

Na louce
urval jsem kopretinu
a roztrhal ji na kusy

Má
nemá
má
nemá?
Za pivo a kafe
třicet procent dýška
a ciga coby bonusy

Mám
nemám
mám
nemám?

První písmena
shodují se
květiny i jejího jména

Má
nemá
má
nemá?

Vlasy
barvy ohně
menší ňadra pevná

Mám
nemám
mám
nemám?

Vnímám
po pár šlucích
divný barevný pruhy

Má
nemá
má
nemá?
Nechám si
voperovat křišťálovou kouli
místo tý druhý

CESTA KOLEM SVĚTA

S Petrou na Petřín
s druhou na Petřiny
se třetí na Petrov
se čtvrtou do Petry

S Mílou do Milýho
s Janou do Janova
s Klárou na Klárov
s Kateřinkou do Kateřinek

S Luckou do Lucku
s Pavlou do Pavlova
s Terezou do Terezína
s Adélou do Adelaide

S Milanou do Milána
s Mariannou do Mariánek
s Františkou do Frantovek
s Karlou na Karlák

S Hanou na Hanou
a sám do prdele...

SLADKÁ

Cesta z večere
mi trvala dlouhých šest hodin
koupil jsem akorát obálku
a troje cigá
a pak se půvabně opil

Zamluvil stůl
přece neodejdu jen tak?
Tvý kresby
úplně jiná liga
na poště nevyzved

Začalo pršet
a prší doteď...
Jsem sladkej, říkala jedna
možná vás bylo i víc

Když vylezu ven, rozpustím se?

PÁR NEVYŘČENÝCH SLOV

Krásná mladá paní
rozpálená jak země
při jarním tání
nepoví mi ani
proč dnem i nocí myslím na ni

Pár nevyřčených slov
přesto tuším
co hlavou se jí honí
rychlý dusot koní
moje pády do mdlob?

Je příliš daleko
za řekou, která do moře teče
nebudu tu stát a brečet
chci svírat její boky pevný
mít hlavu mezi stěhy

Krásná věrná labuť
po druhém verši na chuť
její černý krajkový satén
něžný dlouhý prstík
pokrytý ryzím zlatem

ZA NÁMI

Město je za námi
světla i stíny
třeba mě omámí
do hlavy klíny

Pokládej otázky
pokaždý jiný
podzimní obrázky
odpovědi přímý

BALADA O ROHYPNOLU, TRÁVĚ, WHISKY, BENZÍNU A NOČNÍ KOŠILCE

Našel jsem v lékárnice
plato rohypnolu
s ním se chci zbavit
svýho srdce bolu

Našel jsem na půdě
pytel plnej trávy
v opojení postřílím
všechny rudý krávy

Našel jsem v lednici
flašku skotský whisky
po ní jsme se s milou
včera pěkně pískli

Našel jsem v garáži
kanystr plnej benzínu
teď jsem po něm v ráži
snad do rána nezhyňu

Našel jsem ve skříní
Tvou černou noční košilku
odešlas mi nad ránem
a nevrátíš se za chvílku

foto A. Višňová

Aleš T. Rájský

Pochází ze Slaného. Vystudoval obchodní akademii. Po maturitě se pohyboval ve světě informačních technologií. Od roku 2008 působí coby motoristický publicista na volné noze, pracuje pro internetové servery i tištěná média. Poezii píše od středoškolských let. Jeho básně jsou součástí almanachů „Žádny člověk není ostrov“ a „Poezie pod proudem bez elektriny“, oba vydala slánská Knihovna Václava Štecha. Básnickovy verše taktéž vyšly v Lidových novinách (2020) a almanachu „Zpěvy ulice“ (2023, Otevření). Je nehrajícím členem alternativní kapely Kláříno odpoledne, součástí koncertů zpravidla bývá autorská recitace. A. T. Rájský <djsleeper@seznam.cz>

TEA

ticho před bouří

Tea - Anonym

Sochařství

Do hlíny vtlačuji zas další mužskou bustu,
krev z rukou teče mi, to z práce přeurputné.
Tou cestou vykročit? Jen zbabělec ji utne!
My všichni míříme na vrchol snění, k místu,
kde sochy z mramoru ve slunci září tak,
že duše každého ten štěstí výbuch cítí!
Už navždy polapen je sochař v této síti
a jeho osudem teď bude tvorby tlak.
Ten tlak, jenž pohání nás všechny stále dál
a díky kterému se další socha tesá.
Já chci mít muzeum! Ať soch má plný sál!
Ve kterém sochařit si budem spolu snáz,
tak záhy vyhrajem ve chvíli všechna esa
a najdem odvahu, jež ukrývá se v nás!

Tea - Dvojník

Stereotypy

Na metro chodím každý všední den
a místo k sezení si hledám marně.
Na Můstku prodrat se pak musím ven
a pachů je tam jako v drůbežárně.
Tak sblížuji se s těly lidí více,
než zvládají mé astmatické plíce.
Však marná jsou tu všechna moje slova –
na metro půjdu brzy z práce znova.

“Happy end”

Vizí já měla jsem almaru plnou,
místo nich sračky se na mě jen hrnou...
Únava přichází každičký den,
o štěstí přemýšlí bláhový jen.
Když to tak pročítám, není proč žít –
doufám, že na pohřbu zahrajou hit.

Tea - Kanopy (detail)

Ticho před bouří

Když smutnou krajinou jen ticho cloumá,
když ani mírný vítr nechce vát-
- to černé nebe náladu jen zlou má
a brzy blesky kruté jako kat
si přijdou pro nás hříšné lidi dolů
a peklu propadneme navždy spolu.
Já nejstrašnější strachy z ticha mám,
vždyť v zlosti bouře bude každý sám.

Manžel

Máš Ty na mě ponorku?!
Ale i já na Tebe!!!
Nechci Tě až do morku,
Žal nás v srdci zazebe.
Ekzém už mi z tebe raší,
Lásku pohřbím v hrobce naší...

Tea - Hnízdo (detail)

Tea - Menhiry

Umělec

Ulicí chudás vrávorá k ránu,
nejistě hledá v kapse svůj klíč.
Na tváři zjevně schytl i ránu,
myšlenky volá – všechny jsou pryč...
Vzpomněl si náhle, ten člověk mrzký
– umělec já jsem! Malířů král!
Ze slečen mívá především zrzky,
talent svůj ztratil jak Zlatý Grál...

Sochařka

Sochy liju z laminátu,
ruce pryč od plagiátů!
Vernisáže objet musím,
nevyhnu se řečem kusým.
Lépe mi je ve studiu,
aspoň nudou neuhniju...

The End

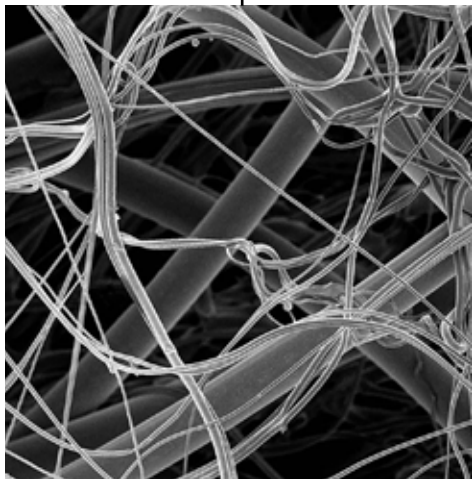
Když ještě býval jsi můj blízký přítel,
tak neznali jsme vůbec žádný žal.
My nemohli se nabažit svých těl!
Však náhle zjistila jsem, že jsi lhal.
Tak naše láska větší obrích hal
je momentálně vzpomínka jen pouhá
a to, co čas nám těžce ukoval,
je bezcenné jak nešikovný slouha.
Nám zbyla jenom báseň sáhodlouhá,
jež láme srdce na kousíčky tak,
že všechna naše nenasytná touha
se nenávratně rozpadla jak vrak.
Tak vyprchává všechno dobré z nás
a lásku naši vezmi navždy ďas!

fotodokumentace Kristýna Bartošková

TEA (1993)

Pocházím z umělecké rodiny a umění se věnuji celý svůj život. Naprosto zásadní vliv pro moji budoucnost mělo studium na Gymnáziu Pavla Křížkovského v Brně. Zde jsem měla možnost úzkého propojení výtvarného umění, hudby, divadla a literatury. A také jsem se tady poprvé setkala s tvorbou prokletých básníků, především Charlese Baudelaira, jehož tvorba mě zcela pohltila. Moje studium pokračovalo na brněnské FaVU v ateliéru sochařství pod vedením prof. akad. soch. Michala Gabriela. Kromě sochařiny mě v poslední době velmi intenzivně pohltilo psaní básní a nyní se snažím tyto dva obory ve své práci propojovat.

DAVID ŠUKAL

cizí světlo

Symposium lékařů ve skleněné vitríně; koloběh života ve vaší kapse; kurvičkárna na cesty a mnoho víc; předplatte si zbytek vlastní existence za zvýhodněnou cenu. Padělatel zahynul v závěru své čtyřdenní směny; plačící davy nad míhající se oběživem. Obojživelník hledí do oblak, lomí ručkama a hlasitě pláče; pochopil totiž, že nevzletí. Hezoun hledí do oblak a sleduje svůj vlastní odraz, slunce, množství aviatikonů a mrakodrapů. Nepopsatelné množství tónů zaznívalo krajem a les se oblék' v barvy báji; pastýři si krátili dlouhou chvíli a ostrými klacky proháněli pravěkého trilobita. Jezdec cválal po cestě, zamžikal a hlavou mu šrotovalo: rohlíky, mléka, banány, rohlíky, mléka banány.

Pozór, pozór! Hleďte si šrotování, nikdo to za vás neučiní. Zalijte si střeva mlékem a zašijte si ránu. Stravu je možno, abych tak řekl, přijímat pravidelným operativním zákrokem. Jizvu je možno nahradit suchým zipem a potravu je možno nahradit hustou polyethanovou směsí. Lékař hledí do oblak, počítá vteřiny věčnosti. Nespěchá. Nemluví. Neléčí. Jistá virová onemocnění lze léčit skládáním nahodilých slovních spojení. Účinek? Stoprocentní. Nahodilé slovní mozaiky otevírají čínskou bránu. Vejděte, přátelé. Vejděte a šrotujte vlastní slova; množství aviatikonů, rotořníky, vibrující vírníky a skluzové futromety. Vzdušný prostor je totiž - jaksi - nadnárodní. Podezřelá individua byla spolehlivě detekována automatem; mechaničtí kazatelé byli instruováni a individua byla v jednom oslňujícím záblesku převedena v hustou polyethanovou směs. Čínská brána se zrezivělými panty. Švédský stolek. Švédská trojka. „Kolik osob je možno sešrotovat jednou dávkou?“

„Ampule vystačí na sedm čísel.“

„Tomu říkám solidní utrejš, herr professor.“ Rozšklebený úsměv. Chrup ze starého poliziotteschi. Zvuk vibrujícího syntetizátoru. Od Petrových kamenů znělo zlověstné dunění.

Strnulý voják řekl: „Odvedeme vás do krytu! Je nejvyšší čas.“ Vážná zamračená tvář s třídením strništěm. Jeho maskované oblečení měnilo odstín dle nejnovější módy; bavlněná helma s ozdobným štrápcem, molitanové vycpávký ramen, děravé kapsy a plastový samopal. Byl to člen elitní královské gardy. Vžijme se do perspektivy tajného spolupracovníka, jenž byl ve správnou chvíli na správném místě. Zabalte si konfidentální nit, soupravu polyethanového prádla, orgasmotron a štůsek potravinových lístků.

Neustávající exploze byly přehlušeny mohutnou detonací. Horizont města se převracel v suť; a domy se v záplavách ohně podobaly svíjejícím se sviním na porážce a klesaly do šedivých peřin hustého prachu. A dokonce i pastýřskou idylu pozřela ostrá bubnová palba. A ovce, stádo trilobitů, pastýři i všelijaká náhodná kolemjdoucí čísla... vše bylo převedeno v jednu masovou směs. A neustávající proud slov z bezdrátového rádia: Přijďte si začichat do našeho arboreta! Společensky akceptované zmámení smyslů. Bumáčku noste na viditelném místě, a to ve výšce dospělého muže. Stará známá melodie z minulého světa; tj. nepatřičně optimistické durové akordy a houpavý zpěv. Cynický moderátor předčítal seznam nepřátel. Poslech zahraničního rozhlasu se trestá smrtí. Jistí očití svědkové se domnívají, že jisté události se staly za jistých okolností; tyto okolnosti jsou však v přímém rozporu se současnou pangeolitickou linií; a lze tedy předpokládat, že očití svědkové podlehlí nešťastnému zmatení smyslů. Loutkoherec a jeho loutka se přetahovali o nitky; a nedalo se jednoznačně určit, kdo vodí a kdo je vozen.

„Ochutnejte, sousedko, pravý vlašský vozen!“ řekl bodrý plebs. Sousedka natáhla ruku přes plot... a potom... zaslechla hukot kdesi v dálce... a tupě zírala na soustředěný útok pangeolitické letky. Svět se tříštil v řícníci bomb. Polyethanová směs. A horká divčí krev odkapávala z paže schliple visící na torzu drátěného plotu. Pravý vlašský vozen do každé lednice! Žijte zdravě! Přijďte si čichnout k růžím v našem arboretu. Dopřejte si měsíční dávku společensky akceptovatelného štěstí! Všechny moudré hlasy rozhlasového vysílání; mísí se a přelévají. Komando smrti přebíhalo v troskách futuristické metropole a dobíjelo zraněné. Toulaví psi pojídali zbytky. A pominutá kurvička hulákala: „Přijďte si zapíchat do našeho arboreta!“ Reflektor zamířil do oblak a na pozadí poletujících aviatikonů bylo lze rozeznat siluety nestvůrných nadlidí. Znamená to, že jsme jakousi drobnou vitrínkou ve velkém, cizím, nepředstavitelném světě?

Titánské stíny couvly kamsi do mezihvězdných dálav. Byl to jen klam?

„Zdá se, že vaše emoce jsou jaksi zkreslené; oploštěné, řekl bych. Váš mozek je nutno přenastavit.“

„Cizí světlo, herr professor.“

Kulma ohřívala kabel; jenž byl v momentě přepálení vržen na posuvné madlo; kteréžto svým plynulým posunem přetrhlo závěsný háček; jenž

svým dopadem převrátil směr nakloněné roviny; po které sjel dřevěný válec; jenž natáhnul elektrickou kulmu; a tak dál; naivní perpetuum mobile; stroj věčného pohybu. Věčný pohyb ve skleněné vitrínce, kumulativní pohyb částic. Proud myšlenek se odehrával na rozmezí dvou světů. Myšlenky jsou pokyny z vnějšku, jedná se o tzv. cizí světlo, jehož cílem je ovládnutí jednotlivce či skupiny osob. Myšlenku lze účinně potlačit kupř. metodou mimosmyslových slovních kolází. Cizí světlo lze účinně zastínit významovým posunem pojmů; vyvstává pak nutnost překladu; a v každém překladu se skrývá zkreslení; a ve zkreslení je životní síla. Magnetické monstrum vyrvalo futra ze dveří a kancelářské spony z lejster. Kovové mydlinky a špony létaly vzduchem. A neustávající kazatel z amplionu: „Sehněte hlavu před koloběhem času!“ Skupinka obyčejných lidí se skrývala za hromadou špinavého haraburdí. Monstrum si přitáhlo jejich protězy a umělé orgány; a postižení odbojáři se chytali svých ran, popadali na beton; a na něm i umírali. Bitva se odehrávala ve všech rovinách lidské existence. Láska v podání západního kinematografa: to je společensky akceptovaná závislost na druhé osobě. Vákcína proti zdraví. Mechanický mravenec hbitě prolézal rumišťe a drobnými kusadly dobíjel zraněná čísla.

„Přestaňte se točit v sudu, čísla! Tíše si prohlédněte nejbližší hlavě.“ Víra ve vědu ještě nikomu neublížila. O jistých věcech se nežertuje ani v žertu. Několik vodítek pro mladé detektivy: čínské brány, černé věže, tovární komín, jehly, nitě a přeplněné autobusy. O jistých věcech lze psát pouze pomocí nahodilých slovních spojení; jde o kompenzační mimosmyslovou terapii. A není nutno zdůrazňovat, že jde o společensky neakceptovatelný druh terapie. Podobné praktiky jsou v moderní společnosti zavřejihodné, nepřijatelné, nemožné. Z továrny na hrdiny vypadnul další zmetek; a ten byl včasné rozpoznán a rozpuštěn v růžovou plazmu. Člověk, to nejsou jen vznosné myšlenky, odříkání a pomoc bližním. Kdeže. Soudek štěav, hromádka kostí a štůseček kůže: i to je člověk.

„Kupujte špenát!“ Ohromné množství neviditelných nepřátel cihá za hranicemi státu. Tajní agenti manipulují s našimi smysly, vnikají do našeho podvědomí; a kterékoliv z kolemjdoucích čísel může být přenašeč! Možnou obranou je pravidelné společensky přijatelné zmámení smyslů. Přenašeč přeskočil přes překážku. Skulil se do klubka a ve škvíře mezi betonovými pilony přečkal noc. A později... veškerý život semlel rakovník času; jakýsi neviditelný majordomus zdejšího panoptika. Symposium lékařů v prosklené cévce. Proud doktorů, magistrů a docentů putoval od stříkačky do tračníku; a cestou se odehrávaly precizní formulace, názorové rozepře, odborné dišputace a nedozírné dialogy. Rakovník času se tupě šklebil, vylízaně se usmíval koutky spokojeného imbecila, vrásky pod očima, panděro a nešikovné prsty boubelatého primitiva.

Rakovník času sedí a přemýšlí mezi řádky. O jistých tématech nelze ani mlčet ani mluvit, ani psát, ani zpívat. O jistých tématech lze jen přemýšlet mezi řádky. Hrozivá čísla a zlověstné grafy. Rudé stoupající linky, apokalyptické vize. Řešení. Vtíravé melodie.

„Nepodléhejte informacím!“ Slova nic neznamenají a rozhodně nemohou

nikomu ublížit. Slova jsou neživá a nic skutečného jimi nelze vyjádřit. Slova jsou koncipována tak, aby vhodně normovala vnitřní dialog každého člověka. O jistých věcech nelze vůbec uvažovat. Jistá témata se nacházejí mimo rozsah lingvistických možností jazyka. Saxofony i jiné hudební nástroje mají skrytý výrazový rejstřík; nezamýšlený potenciál, díky němuž lze hrát mimo rozsah daného nástroje. Podobným způsobem lze používat také lidský jazyk. Slovní spojení z tohoto tajného rejstříku není možno přeslechnout; před skrytou mozaikou slov nelze zavřít oči. Hra free-jazzového saxonisty je zdánlivě plná začátečnických chyb. Mluva svobodného řečníka je zdánlivě plná dětinských obrátů, špatného skloňování a emočně vypjatých slov.

Sbírka celebrit posedává před objektivem; ohební lidé s gumovým jazykem vyprávějí svrasklé anekdoty a usilovně předstírají, že svět je v pořádku. Uvědomují si, že jim smrt olizuje záda? Není čas na spaní, když dopředu se hrnem; kvaltujem škváru a fofrujem plyn; a není čas na srání, když dopředu se hrnem; a sereme v klusu a lifrujem mour; kéž někdo sklouzne a zláme si vaz; a v běhu jen mlčíme a kvaltujem plyn; leháme v běhu a pláčem pak tajně, schovaní v kamrlíku, schovaní v kamrlíku, schovaní v kamrlíku. Prodavač přednášel naučený text č. 5: „V krytu je udržována teplota 21,5 stupně Celsia, venkovní vzduch je pročištěn soustavou prašných filtrů s aktivními prvky.“ Dvojice, zákazník a prodejce, šmejdila v malé podzemní místnosti, kde byl umístěn drobný šedivý stolek, hliníková stolička a drobná postel. Zeď byla světle zelená a podlaha studená, studená jako únorová noc.

„Inu...“, zákazník se zamyslel. „... a co zde budu celé dny dělat?“

Prodávající byl vytržen z běžného programu; tupě se zahleděl do zřídavých očí potenciálního nájemníka. „Inu... zde přežijete. Počkáte tu. A až bude svět opět v pořádku, vyjdete na povrch.“

„Stojí to vůbec za to?“

„Je zde malá skříňka pro vaše osobní věci; většina našich nájemníků si bere oblíbenou knihu či drobný hudební nástroj. I to je však zbytečné, vždyť je tu počítač. Zírání do obrazovky ještě nikomu neublížilo. A mezi námi...“; prodavač ztišil hlas a blíže se naklonil. „Řada nájemníků si bere prostředky pro společensky neakceptovatelné zmámení smyslů,“ řekl.

„Je možno scházet se se sousedy? Jsou zde společenské místnosti?“

„Ale jistě; se sousedy je možno hrát videohry či pořádat online konference. Počítače všech krytů jsou zapojeny do stejné sítě.“

„Veškerý kontakt se tedy odehrává přes obrazovku?“

Prodavač se tiše zamyslel. A zašeptal: „Někteří nájemníci se vzájemně dorozumívají tukáním kovové lžičky o stěnu. Tento způsob komunikace jim připadá... jaksi... důvěryhodnější.“

Po pauze hlasitě pokračoval: „Přímý fyzický kontakt není akceptovatelný, uvažte vážnost situace; není možno takto riskovat.“

Strih do úřadu Myšlenkového Komisariátu.

„Nedělejme z toho vědu, Ranko,“ řekl chladný vyšetřující. „Analýzou namátkových měření vám byla detekována určitá emoční kolísavost. Samozřejmě by se mohlo jednat o chybu ve vyhodnocovacím algoritmu... Vyšetřující se významně odmlčel. Byla to past.

„Dobře víte, že jenom šílenec by hledal chybu v algoritmu,“ ušklíbnul se Ranko.

„Nejčastější příčinou emoční nestability bývají těžkosti v zaměstnání.“

„Nebuďte směšný, pracuji přece v úřadě,“ skočil mu do řeči Ranko. „Ve státním podniku není možno o těžkostech ani uvažovat.“

„Mezi těžkosti nelze počítat pouze krátké stresové situace,“ podotknul vyšetřovatel.

„Těžkosti mohou být také dlouhodobého charakteru. Vidíte ve vaší práci smysl, pane Ranko?“

„Pochopitelně, máte mě za blázna?“

Tikající emočtečka se zlověstně přihrbila.

„Dost!“ řekl vyšetřovatel a pohladil automat po kovovém hřbetě. Pokyn patřil stroji, v první chvíli však mohl chápán všelijak. „My vám přece věříme, pane Ranko. A chceme vám pomoci. A teď odejděte!“

Tajný spolupracovník se plížil podél stěn, proplétal se davem kolemjdoucích čísel; slyšel, viděl, cítil, vnímal proudy myšlenek a cítil projevy blízké vnitřní emigrace; cítil člověka, jenž se zběsile a ze všech sil bránil cizímu světlu. Hon se odehrával v temných ulicích moderní metropole. Měsíc ozařoval vrcholky mrakodrapů; zdivočelé děti sbíraly nedopalky a okrádaly vrávorající chodce se zmámenými smysly. Běh po kluzké dlažbě, cvakající podrážky bot, těžký dech a trhavé pohledy. Mžikající neonový nápis za mlhou jemného deště. Výzvědná sova tiše přelétla mezi domy. Ranko ztrácel sílu, nečekaně zahnul do blízkého průjezdu a skrčil se za starou dřevěnou bednou. Do městského šumu zaznívaly rozvážné kročeje tajného spolupracovníka.

„Spadla klec, ksindle!“ syknul státní zaměstnanec. Ranko se vzpřímil a upřeně se zahleděl do hlavně namířeného derringeru. Čekal na osvobozující polibek bílého světla. A z ničeho nic se stalo cosi nečekaného... z temných koutů odrbaného dvora vyskočilo hned několik zdivočelých dětí a během několika krátkých okamžiků byl tajný spolupracovník ubit železnými tyčemi a dřevěnými pákami. Ranko se vytratil protějším průjezdem a splynul s proudem digitálního šerosvěta.

Konference v podzemním sklípku; sociologové, lékaři a nejrůznější odborníci se dlouze dohadovali. Nekonečné řeči byly předem odsouzeny k nezdaru, neboť diskutující zapomněli na to nejdůležitější: totiž na sjednocení vlastních zájmů. Nad podzemním sklípkem, nad vrstvou betonu a mrtvé hlíny, se v suti převracel svět. V troskách se formovala změna.

A člověk podoban nadmutému hmyzu se procházel rozbitými ulicemi. Pečlivě si prohlédal vraky zřícených aviatikonů. Titán stál skloněn nad skleněnou vitrínou a z úst a z očí zvracel proudy cizího světla, chechtal se a cvrnkal do hromádek drobných chuchvalců městských sutí. Nic není konečné.

Kurvičkárna na cesty; reklamní znělka; hlas moderátora. Romantická pohoří. Rozvodněné cévy. Zduřelé žlázy. Cizí myšlenky. Plocha se kloní. Válec se valí. Zrychluje a čínská brána se otevírá; a lidský svět zaniká v jednom oslnivém záblesku bílého světla.

David Šůkal (*1987);

žije se vývojem počítačových programů. Žije u Brna. Profesionálně a převážně analytický způsob uvažování si kompenzuje intuitivní tvorbou a četbou starých secesních textů. Při psaní neudrží dlouhodobou pozornost; používá středníky a archaické výrazivo.

PAVEL STRAKA

sevdalinka v srdci

LVICE KOČKY

Svit očí
přilákal lvici
ryby zavoněly, nežrala je, pokoušela
víno neuhasllo a žíznilo
šum hoří
vrátíme se

DRÁTĚNKA

Hledám tvou druhou kůži
schovanou pod povlakem růží
tvé trny voní rží
vyleštím tě
budeš svítit
můj oheň v tvém červeném zrcadle

KALHOTKY

Z kocouřích drápů
něžné ranky
vykouzlily
rudé kaňky
Ozdobím Tě
pletеныmi vlnkami
vilné révy.
Už se netřes zimou,
císařský nach tě ozdobil.

ŠPEKÁČKY

Šíp
Peřina
Eros
Kos
Ámor a mor
Černá
Kůže
Yzop

Pavel Straka - Pláč radosti

PRS(T)OKLAD

Poklad těla?
Prsty kladou černá vajíčka
do smetanových kláves
Rodí se z nich mraziví mravenci zvuku
Hledají královnu
Sají mléko z jejích prsů
Teče z nich medovice
a já ji slížu jako kocour

KOŠILE

Utkala jsem ti košili
vlnou svého hlasu
obarvím ji krví
ruku ti drhnu
rukáv odtrhnu
očichám ho a spolykám

KRK

Z lásky ti rozkoušu krk až na ohryzek
vysaju z něj šťavu všeho vína,
co jsme spolu vypili
olížu kočičím jazykem
namažu vonnými mastmi
zabalím do ovčího kožichu

LÁSKA

Přesaď mě do květináče,
kořeny mi neomývej,
jen mi propíchej hlínu,
chci vzduch,
nasypej do ní sůl z moře,
chci tvůj popel k sobě.
Spojíme se.
Budu žít z tebe.
Sliby – pravdy.

Pavel Straka - Magie emoce

Pavel Straka - Vesmír

ANTRACIT

Antracit tvých kalhotek ozařuje bělobu tvého těla
výheň rukou se mi vine po těle, indičtí hadi,
líbej mě, pianová snajperko,
společně sešlápneme pedály motoru naší Hirošimy.

VÍRA V NOČNÍ TUZLE

Do nebe svítí minarety,
lucerny svatojánských broučků rozzařují noc,
kříže už dávno nehrozí krvavým trestem,
sytíme se vzduchem plným vínem Páně,
nevykrvácíme, ale uzdravíme se,
Buenos días, Ester, tvá hvězda našla klid,
tělesná láska vyhrála nad duševní nenávistí.

PAVEL STRAKA
TEP

Pavel Straka (1973), vystudoval učitelství češtiny a dějepisu, několik let se profesi věnoval na venkovské škole (Kounov u Rakovníka), posléze se přesunul do Památníku Terezín, kde se stal muzejním pedagogem v oblasti vzdělávání o holokaustu. Vedle své profese se věnoval hudební a jiné kulturní publicistice (ústecký Scene report, UNI, lounský REGIZ), posléze koncem 90. let 20. století pořádal nejprve celkem běžné folkové, jazzové a rockové koncerty (v lounské putyce Domov, tamním evangelickém kostele a dalších objektech svého rodného města) a dále dramaturgicky vedl sezonu (2011/2012) němých filmů a filmových oper v Galerii Benedikta Rejta v Lounech. Ve spolupráci s Židovskou obcí v Teplicích se stal v letech 2012 a 2013 kurátorem výstav v pohřební místnosti židovského hřbitova v Lounech, kde vystavovali výtvarníci jako Tomáš Polcar, Ivan Bukovský, Václav Švankmajer, David Cajthaml, Jiří Chadima, Václav Špale, Anna Irmanová a mělo zde premiéru improvizáční těleso Tři tenoři a kontrabas (Michal Hrubý, Jan Grunt, Mikoláš Chadima a Petr Tichý). V souvislosti s akcemi v této budově inicioval vznik kapely Květovaný kuň, která interpretovala písně v Terezíně internovaného skladatele Karla Reinera. Po mnoho sezon dramaturgicky připravoval inspirovaná hraní k němým filmům, která se konala v žižkovském klubu Rybanaruby, později v dalších klubech, synagogách (Libeň, Boskovice, Třebíč, Děčín) a kinech. Z nahrávek vzniklo CD Máj ve stínu stroje (Guerilla records 2016), které spolu s Vlastislavem Matouškem produkoval, a mnoho nahrávek publikovaných na netlabelu Signals from Arkaim. Propojení hudby se světem výtvarného umění se projevilo i na produkování nahrávky Grafické partitury Jana Steklíka (Guerilla records 2015). Z dramaturgického a ideového vedení inspirovaného hraním k filmům, grafickým partiturám, obrazům a básním vykristalizovalo v roce 2019 hudební variabilní těleso pojmenované jako Strakův pojízdný cirkus, kde od září 2020 hraje na piano. Dramaturgicky spolupracuje s pianistkou Aidou Mujačić na projektu Reiner(kace), který vzniká od podzimu 2020 a jehož cílem je nové uchopení písní Karla Reinera určených židovským dětem v době holokaustu. Od konce roku 2020 se věnuje i poezii a art brut malbě, v které přistupuje k tvoření jako magicko-metaforické intuici spodních proudů a hledání síly, radosti láskyplného života (častou jeho inspirací nejen ve výtvarné tvorbě, ale i poezii je právě hluboké přátelství s Aidou, s níž společně do časopisu Protimlův přeložili i několik bosenských sevdalinek, písní milostné touhy). Od roku 2024 díky inspiraci kolegyně z Nového sdružení pražských umělců, jehož je členem od roku 2022, íránské výtvarnici Yasmin Golshani se věnuje i kolážím, společně vytvořili i několik prací.

Pohledy úsměvů

Spojeni

Spolu

Prameny módy

KATEŘINA KOLIBÁČOVÁ

spirály myšlenek

HIDROSIS

Vtlačená do vláken koberce cítím tíhu vesmíru.
A s esencí mangové šťávy na rtech si naivně myslím, že chápu smysl života.
Jsme vitrážemi ve svých osobních svatostáncích.
Soukromé galerie psychedelického umění, inkoustu ve škáře.
Kůže se lepí na kůži zasychající salivou.
Procházím zdmi, pluji po Liffey.
Nejsem zde a toto se neděje.
Ohňostroje a hurikány.

MALIČKOSTI

Rychle vypitá káva a objetí na rozloučenou.
Zkontrolovat, jestli jsou dveře od chalupy zamčený.
Každý nasedá do jiného auta.
Tak zase příště.
Snídaně v 11:30 na parkovišti před Lidlem.
Zadrobený potahy auta a mastný prsty.
Nebe je široký a do večera daleko.
Asi zavolám mámě, že ji mám ráda.

RANNÍ KÁVA

Tvé doteky mne hřejí jako ranní slunce,
když vstává z propocených peřin
a jde si udělat ranní kávu.

Pak si otevřeš noviny
a čteš v mé duši zprávy
o sportovním utkání minulé noci.

Zápase,
který se odehrál na bělostném
povlečení mraků.

K večeru zabarvené do ruda
panenskou krví červánků
rozháněných chladným vánkem.
Chladném, oproti tvému dechu,
který sálá jak vyprahlá poušť
toužící po oáze.

Chmýří pampelišky rozfoukané
toužebnými vzdechy nevinnosti,
která padla do spárů pokušení.

Zavíráš oči,
když natahuješ kouř z cigarety,
kterou jsem nedokouřila.
Jako kdybys mě znovu líbal,
předtím, než mě položíš na lopatky
v oblačném bojišti z prostěradel.

MILOSTNÁ ELEGIE

Šedý místečka styku bílý barvy a temnoty
odráží bělostný dotyky bláznovství,
když cítím milostný útroby rusalek,
jež mě hřejí strachem zakázaných milenců.
Tajemný hvězdy zpívají s ledovou vášní vesmíru tvých dlaní.

Tlukot prstů po těle nepříjemně stoupá výš
a vkrádá se shrbený stále dál na svoji pouť.

Po chvíli se však zastavil na spánku
a buší ti tiše na tváře

jako horký pláč
a lidé ulehají k tanci,
jež svírá duši.

Nic není krásnějšího.

STOCKHOLMSKÝ SYNDROM

Uzamkni mě do svého objetí.
Svaž mě do svěřací kazajky
svých mramorových paží,
protože teprve tehdy jsem volná.
Tvoje prsty
na mém hrdle
jsou ten nejdokonalejší šperk
a já se zalykám láskou.
Budeš doušek trpkého vína,
ze kterého mi vyhrknou slzy do očí
a já se utopím
vodopádem z vlastních slin.
Chci ještě poslouchat šeptání nočních můr.
Vykládají mi vzpomínky na časy,
kdy jsem tě neznala.
Budu křičet do ticha
a doufat, že mě nikdo nezachrání.
Malátně bloumajíc tmou
hledám v trávě srdce,
které jsem pro tebe ztratila.

LETOKRUHY

Ty stejné chyby.
Neporozumění.
Požíváme si navzájem vlastní ocasy.
Uroboros.
Cyklická podstata věcí.
Nekonečný návrat od začátku až ke konci.
Sebezničení.
Sebeobnova.
Zacyklení.
Snaž se, jak chceš, ale nikdy se nic nezmění.
Kroužíme v nekonečných otáčkách.
Neutečeme.
Jen přestoupíme do jiné obrátky.
K dalšímu člověku.
Točíme se v kruzích, ze kterých není úniku.
A znovu.
Znovu.
Točíme se v nekonečných kruzích...
...celé roky.
Leto-kruhy.

MIHOTÁNÍ

Mé oči ukryté na dně porcelánového šálku.
Sběratel vůní.
Každé ráno se probouzím s ozvěnou tvého jména na rtech.
Tajně doufám, že tě zahlédnu v davu, přestože tě nechci již nikdy vidět.
Místo, které po tobě zůstalo v mé hrudi,
je stejně prázdné jako místo po zkaženém zubu.
Je dobře, že jej vytrhli.
Křčím se v opiovém doupěti.
Uvězněná ve tvém objetí.
Chci omdlít v okamžiku tvého vyvrcholení.
Mají slzy smutku stejnou salinitu jako slzy štěstí?
Občas je musím ochutnat, abych zjistila, jestli nepláču štěstím,
nad tím, že už tě nemám ve svém životě.
Zapomínám na to, jak zní tvůj hlas.
Nevymyslela jsem si tě?
Vděčně jsem vdechovala každý tvůj výdech.
Odpadní produkt tvého bytí.
Z polštáře sbírám smotky vlasů.
Tvých či mých?
S tebou přichází samota.
Měkounce kloužu vzpomínkami.
Jemnou kůži z alabastru mám rozdrásanou,
když se zachytí o okamžik, který jsme strávili spolu.
Ty strmé věže trhají nadranc šedivá mračna valící se po obloze.
Cítím se nahá ve své zbrusu nové kůži.
Nechám se laskat vzpomínkami na budoucnost.
Poslední zima, kdy jsi byl i ty.
Teď už jsme jen já.
Beru schody po třech, abych stihla vlak, který mi už dávno ujel.

OKAMŽIK

Chci zachytit okamžik mezi dvě linky.
Vířivými pohyby znečistit bělobu grafitem.
Ustrnout v úžasu a zatajit dech.
Zjistit, že všechno pomine.

NOČNÍ LOV

Muži jsou šelmy, co loví jen v noci.
Pěna jim teče od huby.
Ženy se plouží.
Oči jim svítí.
Chtějí se nechat ulovit.

JEDNOU ZMIZÍM

Touha zapálit si cigaretu.
Možná právě tu,
kterou jsem kdysi odmítla.
Umírat pomalu.
Počítat vykouřené krabičky.
Počítat vteřiny
před dopadem na chodník.
Ztratit se před růžovým nebem.
Shořet v oranžovém plameni.
Stát se petrolejovou skvrnou na asfaltu.
Odleskem odporného hnusu.
Co je definicí krásy?
Prý jsem krásná.
Mořská bríza.
Nikdy jsem nekouřila.
Shořím v ledu.
Ztrácím nebe pod nohama.
Ztrácím se v sobě.
Balancovat opilá na dělicí čáře.
Všechna auta jedou špatným směrem.
A já jsem uprostřed všeho.
Proto mě nikdo nevidí.
Zavři oči, když mě líbáš,
ať ti nemám kam zmizet.

ROZBŘESK

Pro ten západ slunce
má cenu přežít další den.
Kvůli východu tě ale budít nebudu.
Radši chci pozorovat,
jak se ti v osm ráno rozespale otvírají oči
a jako oblohu rozjasňují tvou tvář.
Ani ty mraky dnes nikam nepospíchají.

ROZPOČÍTADLO

Čtyři a jedna je pět
Prstů zabořených do vlasů.
Tři a jedna jsou oči
Hledící si do duše skrz zrcadlo.
Dva a jedna
Jsou hodiny osamělé chůze.
Jedna a jedna jsou dvě
Bosé nohy v záhonu růží.
Nula a jedna jsem já.
Jedna a nula bez sebe.

NA PRODEJ

Za pár úsměvů a pár chviliek pozornosti
dostanou z ní všechno, co chtějí.
Levná kurva.
Platit si nechává teplem lidský kůže
a pár spokojenými vzdechy před vyvrcholením.
Vila plnicí přání.
Horký dech na zádech a vlhko mezi stehny.
Mráz na hrudi a rosa v očích.
Bohyně jejich tužeb.
Obětují ji svými těly, uctívají ji svým semenem.
Živí se jejich energií, jejich potem.
Bludička.
Ztrácí se v močálu emocí, když je láká do hlubiny.
Topí sama sebe v odrazu na hladině.
Čím se to stala?

BALKÓN

Cigaretový popel na jazyku.
Ta hořkost připomíná chuť okamžiku,
kdy si uvědomíš, že jediný, kdo tu pro tebe vždy bude,
jsi ty sám.
Každý nádech je jed, ve kterém chceš skrýt své obavy z opuštění.
Ty jsi přece ta, co ostatní nechává za sebou.
Nedopuť, abys byla jednou pozadu.
Z uštědřené rány bolí kloubky na zaťatých pěstech,
ale máš alespoň všechny zuby.

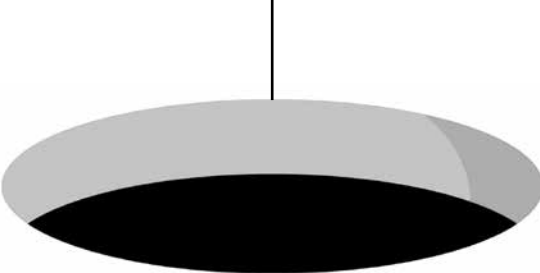
ZHRZENÁ

Zaklepu ti na dveře, jen když se budu cítit osamělá.
Až mě přestane bavit prázdný tlachání o tom, jak jsem krásná.
Protože ty mi nikdy nelichotíš.
Tvůj sarkastický humor mě nutí mrkat rychleji, rozhánět slzy.
A ačkoliv tvý slova se mě dotýkají, ty se mě
ze své vzdálený židle za propastnou prázdnotou malého studentského pokoje
nikdy nedotkneš.
Svým měkkým, intelektuálním hlasem mi budeš vykládat věci,
kterým z pŕlky nerozumím a já ti budu viset na rtech a tvářit se,
že všechno vím. Jen aby sis mě zase nedobíral.
Budu poslouchat všechna ta mně tak cizí slova
a nechám se hladit zvukem tvého hlasu.
Nebudu tě vnímat.
Jen mě dál rozmazluj svou nedbalou pozorností.
Nervozita z tebe čpí jak pot.
Potřebuješ se cítit větší, a proto mě shazuješ dolů.
Místo, abys mě přiklekl a trochu přidusil.
Bavíš se na můj účet, bavíš se tím, že neumím hrát na kytaru,
přítom o mém studiu flétny nic nevíš.
Ale dej si pozor. Ve chvíli, kdy mě pohrdavě sjedeš pohledem
(jako učitel naivní hloupé děčko) se na tebe vrhnu.
Zuby ti vyrvu hrdlo, rozsápu tě na kusy,
a zatímco se budeš zalykat vlastní krví, si tě konečně vezmu a osedlám.
Rukama ti budu svírat ránu, abys krvácel pomaleji.
Nenechám tě zemřít dřív, než dokud si malá smrt nepřijde i pro mne.
Prohnu se jako luk a vykřiknu do tmy tvé jméno,
aby každý věděl, že láska je mrtvá.

Kateřina Kolibáčová,

publikující na internetu pod pseudonymem Skřítka, se narodila na počátku nového tisíciletí. Vyrůstala v neprostupné divočině panenských hvozdů, asi 20 km od centra Brna, což se podepsalo na jisté melancholičnosti a snovosti jejího umění. To tvoří jak před objektivem fotoaparátu, za malířským plátnem, nebo právě třeba psaním poezie. Ta odráží převážně její životní strasti a pomáhá jí překonat těžké chvíle jejího bytí. Ačkoli ona sama se za pozitivního člověka považuje, jen velmi málo jejích básní má pozitivní charakter. Po složení zkoušky dospělosti stála před velkým otazníkem, zda se věnovat umění na plný úvazek. Nakonec se ale rozhodla pro jistější kariéru a v nynější době ji můžete nalézt v Lednicko-valtickém areálu na dlouhých procházkách parkem, jak se snaží determinovat tamní flóru. Stále věří na víly.

JIŘÍ KAČUR & LUBOŠ VLACH

putování za obzor obecné optometrie

POLOČAS ROZPADU TROJROZMĚRNÉHO OBRAZU (prolog pradávného epilogu neskutečnosti)

Ach, ty monumentalito věčných pravd, jsem věru poctěn, žes mne oslovila... Tvému poselství však dnes již jak umíráček zní... socho, ne, to není tvoje vina... Nerozpadej se zpět v ztuhlost zárodečné půdy... Potkávám tvou stále stejnou tvář v tisícerych obměnách, zračí se na rtech a očích všech žen jako pravda a život, který jde dál a dál... Zbloudila ta obluzující krása pokroku, jenž věru velmi pokročila a veškeré představy bláznů zcela překročila, ba přeskočila a točí se v tanci s nadějí, že k něčemu to bude, stále rychleji, tak rychle, že se ruce a nohy tanečníků stávají nezřetelnými šmouhami. Tak se šmouhami a stíny lidé stávají.

Zdá se, že Luboš Vlach je skutečný, alespoň na fototónových nových notových fotografiích básnických megafonů působí skutečně obsažně zně jeho neskutečných veršů. V několika číslech revue DNO byl viněn z neviditelnosti ve společnosti jistého Jiřího Kačura. Je-li Vlach skutečný, bude možná skutečný i Kačur, ale víme, jak to dnes chodí. Možná šlo o fotomontáže či grafiky rafik, které mu poslal někdo, kdo nemá s Vlachem nic společného. Možná je i ten Kačur výplodem Vlachovy obrazotvornosti. V tomto případě by případná hypotéza měla alespoň pádnou jistotu, že Vlach je skutečný a Kačur neskutečný. Anebo je to naopak...?

Mírně upravená verze slitiny stínů nehostinné neskutečnosti. Či snad, probůh, nikoli verze, ale odlesk stínů skutečnosti dlící v neskutečně progresivní pohyblivosti, která je terčem zornice oka okoralé netečnosti, však pravda je jiná pouze tehdy, pokud šíp pravdivosti našel cíl v samotném lukostřelci, z jehož puklého čela, čela z bílého mramoru a dokonale zaobalené zaoblenosti, lučavka vytéká prasklinou v lebeční kosti. Pramen roztomilé bublavosti krvavé skutečnosti se červená rudolícím studem, hřeje ruce, barví tváře, pod závojem přítmi se vskutku ráda skrývá za chladnokrevnou neskutečnost. Nicméně přesná střela vždy mine cíl, jelikož zde je otázka

stočená do sebestřednosti terčů, tedy vždy zebra krásnou vždy, téměř vždy připomíná. Připomíná vždy zebra pouze zebra? Patrně podobně jako otázka otázku, zatímco odpověď spíše spí, než že žebro připomíná otázku. Polo/žena může být v klidu, však ty otazníky jsou neklidné. Jaksi nemohu dohledat otázku po základních otázkách předpokladu. Na co se ptá nerozum se ptám... koho?

Za průzorem hvězdoletu nevidím ničeho než pablesky... Pruhované světelné záblesky bortících se představ o mezích představivosti... Sedě v okrouhle šedé zaoblenosti hvězdoletu letícího do neprobádané oblasti nepoznatelnosti, listuji si Homérovou Odysseou, eposem pablesků zapomnění. Stále dokola si snažím udržet v paměti každý verš a slovo, neboť má to smysl, tak jako naše putování.

Putování? Kam tedy putujeme? Putující s Odysseem, dávným rekem, záštitou mužství, optal jsem se uprostřed zebry z pruhovaných pablesků zaokrouhlené hranatosti sama sama na střed uprostřed odstředěného apeironu... odkud se bere, popochází, poletuje, pluje, pilně pochoduje po přechodu, pěšmo do přechodnosti plutonských pluhů přechodné pře.

pablesky jsou čáry
zebra pro chodce
čára pohybu či pseudopablesků rodí tvary
přímky přímočarých pomlk
víceru než málo
ví kdo koho kam žene?

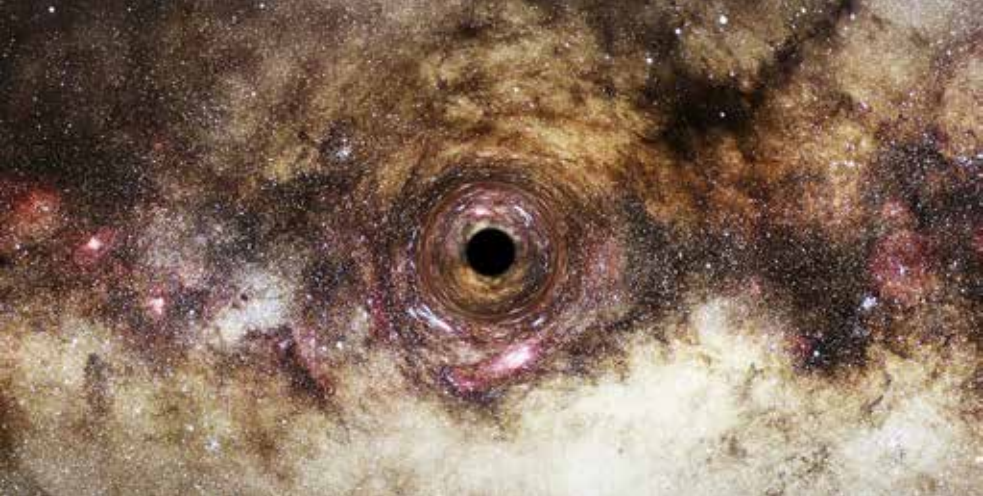
Nemožnost fandí nutnosti...

Rachotící kameny ostrých hran mizely v prudkých, temně modrých vysokých vlnách tříštících se zběsilou urputností o skalnaté pobřeží. Nad ním se hnaly hnány vichrem čáry fialových mračen. V tom lomozu a burácení živlů nemohl nikdo z živých či snad ani nikdo z Bohů zaslechnout zuřivý křik plný hněvu a zoufalství. Nebylo zde nikoho, kromě mne, který na okraji pobřežního skaliska zahlédl kymácející se obří postavu, která trhala skálu a vrhala obří balvany proti prudkým větrným poryvům dolů do zpěněného běsnění zdivočelých mořských vln. Pak přec poryv větru přinesl úryvek vztekého křiku. „Otče, ty podvodný vládče hlubin...“

Zahlédl jsem, jak se Polyfémus prudce zapotácel a zmizel... Snesl jsem se k jeho roztráštěnému tělu. Ležel mezi skalami s vyvrácenou hlavou mizící mezi vlnami... Zaslechl jsem jakýsi hlas. „Leť dál, to není příběh tvého osudu...“

Skutečnost? Snad pouhý prelud, zdání... Odlétal jsem zmítán bolestí. Ach, jak může skutečnost bolet... Krvácející rány života.

Za průzorem hvězdoletu nevidím ničeho než pablesky... Pruhované

světelné záblesky bortících se představ o mezích představivosti... Sedě v okrouhlé zaoblenosti hvězdoletu letícího do neprobádané neznámosti nepoznatelného, stále ještě přemítám překlady Odyssey od Otmara Vaňorného, které před pár pátky vydal nakladatel Jan Laichter, pablesky zapomnění. Snažím si udržet v paměti každý verš a slovo, neb má to smysl.

Smysl je synonymem důvodu...

Štřel jsem se s břehem. Proměni/vše se v radost z putování zračící se v hlubinách Polyfémova vyhaslého oka.

Polyfém proměněný v stín odputoval k Aceróntu. Tam potkav Hád nikolivěk jako Hada, nýbrž jako Poseidóna bratra, jenž zprvu, vyslechnuv přímluvu svého bratra, pohlédl na něj spatra. Tak Polyfém os přímluvou božského rodiče vysvobozen byl z podsvětí stínů, aby pochopil, že mu nastala nová cesta... do daleka až tam, kde nastává mezera, kde přebývá pře a rozdíl...

Propast hluboká. Dojít lze leckam, i do horoucího pekla. Jistěže i tam lze doputovat zlehka... Zeptám se raději zrozzeného bystrookého Polyféma. Ten i bez oka jistě vidí konečně za roh i do daleka. Zda snad souvislost, spoj jakýsi, tam zřídlo tekoucí zřítelnice oka obra spatří a nezřekne se dalšího putování a pokukování. Očima však vnímáme pouhý dvojrozměrný stín.

Dá se to jíst?

Což zříš či sníš co jíš? Kolik chodů ta nehostinná končina HOSTINA má? 5 či 12?

Za pět dvanáct... Nechceš mi to dovysvětlit?

Pokusím se.

Na kolik kusů?

Přinejmenším na pět.

No ono taky bude záležet na délce kroku a směru zpětné vazby.

Víš jak vypadá čtyřrozměrná koule?

Snad ne hranatě?

Jako sled bezpočtu kulí.

Takže je to tunel?

Tak tady jsi udeřil hřebíkem hřebíček, nikoli koření, ale malý hřebík, na hlavičku. Což není přesné, jelikož hlavička malého hřebíku není hlavičkou. Čím tedy je?

Kloboukem? Polouščkou úderníku pro umíněné údernice? Kanalizačním potrubím? Ukončením?

Končí zde vůbec někdy něco?

Nikoli ukončením, nýbrž odloučením na cestě k sloučení.

Algoritmus se neskládá z konečného počtu kroků?

Polovičitost čtvrté třetiny, která se za třtinu ve větru klátící vydává, kam se jí zavane... Zdejší je někdejší.

Kde je ten konec všeho utrpení a strážně? Smrt to zřejmě nebude.

Trpělivosti se už nechce trpět, protože utrpení je podobou znehybnění.

A není ta koule zakuklený bod?

Přesně takto tunelovitě se ta čtyřrozměrná koule vynořuje v trojrozměrném prostoru.

Nora na pochodu má pouze jeden vchod a žádný východ, natož západ.

Bezvýchodný tunel uzavřený dvěma bezrozměrnými konci. Tedy body. Víš o tom, že Leonhard Euler, vynálezavý myslitel a matematický génius, měl 38 vnuků. Mimo jiné pilně zasvěcoval ty vnuky a snad i vnučky do tajů matematiky. Kolik máš vnuků, Polyfème jednooký, ty?

Mám tři vnuknutí... su trojjediný děd dead a mám pouze jediné oko, to třetí, kráter na střeše hlavy. Euler měl asi vnuknutí na vlnové délce 38 zkratů krát lomenu na entou...

Copak je to náhoda?

Vhodnost je příhodná... nehoda, nahodilost o krok napřed, pak náhoda pád vzestupem.

Trápí mne otázka, zdali číslo 38 souvisí s vlnovou rovnicí popisující pohyb houslové struny či plochy nějakého bubnu? Někteří říkají, že nic není náhoda... zvláštní co? Nic není náhoda. Nic z toho asi nebude. Náramek začíná bodem uprostřed koule toho či onoho průměru a potom se průměry koulí zmenšují opět do bodu.

Aha, tedy je to bumerang, protože se kutálí do zatačky. Koule je už samá boule. Snad to ten bod opět rozhodí a naučí se slabikovat... „Jazyk je rýčem duše... Koule už svým tvarem je uzpůsobena tak, aby nezastavovala.“

Serpentýna je dokonalá. Každý další bod řekněme na jakémkoli průřezu se podrobuje zákonům kulovitosti... dokonalý příklad pohybu bez pohybu, který do té kulovitosti a zatačkovitosti vnáší mysl... mohu ti ji popsat...ale také jiná tělesa.

To mne jistěže zajímá, ta tělesnost pigmentů, eo ipso bodů, zkratka pixelů. Pixel je ovšem vyhraněně nonrozměrová „jednotka“.

Ale bezrozměrnost pixelu platí pouze pro ideální, tedy nefyzickou obrazovku.

Nee, je to šmouha, která z oka čouhá, proud psychické energie tendence fyzikální demonstrace. Hmota klade tepelný odpor, galvanický a kdovíčí ještě... stupor ú/hell hozený za dveře spazmatického magnetizmu. Není číslice jako taková umělou lexikální nadstavbou tkáně?

Psychická energie je latentně fyzikální. Její velikost se dá měřit elektrodami zapíchnutými do mozku. Dokonce šimpanz či tarantule vykazuje známky takové psychické energie. Pravdou ale je, že hodnota „psychická energie“, měřená třeba v joulech, je potřebná k nalezení rovnosti mezi E a m a c je naprosto zanedbatelná ve srovnání s hodnotami energií vyvolaných vhodnou aplikací v materiálních podmínkách zjevení. Je to až k udivení.

Jaký div, ta zvláštní disproporce. Disproporce... porcovat, dělit a nakládat si rozporcovaný tunel svorkou na talíř.

S koulemi jeden neví, jsou vykutálené, jako všechny kružnice: „Vše, co nevíme, je tu jako možnost, a každý fakt je jedna kulička v řadě předchozích i budoucích eventualit.“ A co teprve taková kulka do zátylka... nutnost přece není totožná s možností. Je nezbytná. Ale možnost na tom není jinak. Asi ji z toho rupne v kouli... Tajemství je však nezbytné, je to tmel reality. Kdyby nebylo odlišnosti, čím by pak byla totožnost?

Totožnost je totožná sama se sebou tak jako odlišnost, která tedy je...jistým příkladem odlišnosti totožné se sebou a tedy také příkladem totožnosti...tak tedy... jaképak odlišnosti?

Jaké pak většiny menšiny, jedinec společnost?

Hrátky se slovy.

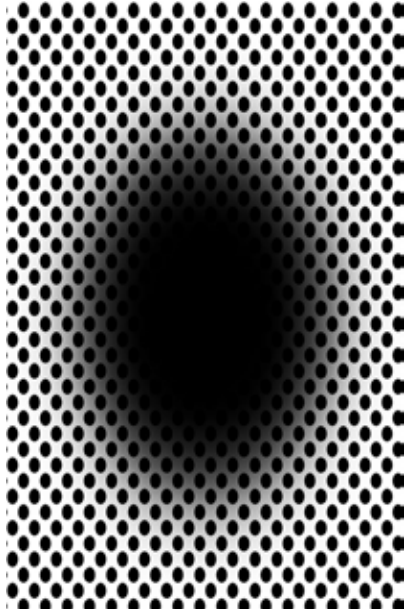
No právě, co si budeme o vtěleném slovu vyprávět...? Bylo jednou je/dno číslo a to se nám pře/množilo, mnoho užitku nám nadělalo... udělalo bum! Dětilo se jak divé, div ne ještě divněji, divočeji, v obličejí obyčejě těles teleskopy hvězdné až nezbedně... hračky plačky, na srandičky by je užilo...

S koulemi to není snadné... bohužel to vypadá nyní tak, že všechny matematické prostory mají metriku triku... nějak definovanou vzdálenost.

Mlhy na blatech.

Tvrdím, že vzdálenost existující v bytí nemusí vykazovat známky materiality... minimálně jeden prostor... v uvozovkách... který je nemetrický.

Leč numerický.

Zklamou tě. Reálná čísla byla zavedena mimo jiné kvůli jistým iracionálním číslům, jako třeba odmocnina ze dvou, jejichž velikost je iracionální, neperiodicky běžící bez únavy do bezedna. Odpovídá délkám úseček. V případě odmocniny ze dvou tedy délce diagonály čtverce o velikosti stran 1. každého, pokud si velikost strany jakéhokoli čtverce předefinuji na jednotkovou základní délku. A komplexní čísla. Přímo ukázkový příklad, že bez míry to nejde. Všechny ty prostory skrytě potřebují ke své pseudoexistenci čas. Skrytý předpoklad. V bezčase se neprostoří metricky, ale jinak... nejde o prostření, nýbrž nečasování. Je zde i možnost neustále se bořící vzdálenosti, takže byt by se jednalo o prostor metrický, jednalo by se zároveň o prostor nemetrický, jelikož by se v něm nedaly provádět operace vlastní klasickým metrickým prostorům. To mi dodává naději, že nic ještě není ztraceno. Mimo jiné pohyb je možný pouze v metrickém prostoru, kde je v případě třeba takového obecného psychického prostoru nutná ještě časová souřadnice. Pohyb vize se nemusí poměřovat délkovými jednotkami, ale než dospěje, doputuje v Polyfémově jednooké kebuli. Nápad dát si Sokrata jako svačinku k plnému uvědomění významu takové takzvané „také“ tekuté smyšlenky uplyvá na vodních hodinách v Athénách kapku po kapce napříč bezčasím.

Bez vzdálenosti to nejde.

Ani bez vzájemnosti.

Vzájemnost? Koho čeho proč kdy a kde? Mluvíš o vzájemnosti?

Mlčím o jemnosti?

Jistě, lze říci, že ten či onen prostor má n rozměrů, přičemž n se rovná nekonečnu. Těch n je ovšem nekonečně mnoho...takže paralyzován množstvím končím v bezrozměru.

Ententýky dva špalíky, prostor z toho dostal tiky.

Kolik rozměrů potřebuje zjevení ku spatření ve třech rozměrech, které mohou být explikaci dalších skrytých rozměrů? Jaké číslo je nutné k projevení právě trojrozměrného prostoru? Čas nyní ponecháváme kvůli jeho proměnlivosti stranou. Hranaté oko ve tvaru nejdražšího diamantu... je za/tím ještě někde v podzemí, ale nikdo neví kde. Kooh-i-noor to asi nebude.

Noir...

S čísla to není to jednoduché; číslo 38 rovná se 41 a součet 4 plus jedna rovná se pět a to nás vrací na začátek této rozpravy. Je to v prdeli, kámo, z toho se jen tak nevymotáme.

Neházej flintu do žitné. Chce to jen nějaký kvalitní naviják.

MAGDALENA KŘENKOVÁ FLORIANOVÁ

protiklady

Do nebe noc zavěsila
snubní prstýnek
nad Kladinou
včera sis mě ved'

vůni polí omotáni
jako prvně spolu sami

jenom včera rádi víc
dívali se na měsíc
srdcem tiché požehnání
posílali do vesnic

Vrány zloby z dálky
do duše padají
na obloze kopce
stěsnaný

pod oknem se krčí
kotě odkudsi
roztaženou dlaní
zlobu zadusím

o takových věcech
vyprávět komu
pod obrazem Panny
Betlémského domu

Kohouti odešli na pelech
daleko svítání
rafije pod bání
dva netopýři spící
za nohy visí o půlnoci
život už neběží
jde se smrtí se smířit
spící netopýři

ta noc

pobledlou dlaní srpek mává
svíčky na nebi porozlámal

z rukávů do oken
ke mně sem
cosi mdlého sype

Marie Magdaleno
Marto z Arcu Jano
ruce si v tom nezahřeji

Světla měsíce žízaly
tříští se do dále
v korály

kutálejí se kořata
oválená do zlata
po nebi

stvořily Malý vůz
povozit mě zkus

předou předou oblohy nitě
připomněly mi tě

Dětská očka

pavouci na zádičkách
s modrými bříšky
nožičky zapletly do spaní

pohánějí kolovrátek
dopředu a nazpátek

Vojtík Veri Miška
pavoučí bříška
místo polštáře
boří do svatozáře
lucerny

Kouli se úplněk

po vrškách stromů
kahany blikají
odešlaš domů

Dominus pascit me
úplňku ve větvích šelest

nihil mihi deest

Po paprscích v duši

klouže tichý smích
jméno tvoje píše
prstem v kaluži

dneska ti to sluší
mezi oblaky
u Božích muk si hraji
jako kdysi ty

šálu mám tvou čepici
vůni tvého srdce
a zázraky a doteky
z opačného konce

víme svoje my a ty

tvou čepici na uších
V E R O N I K A
v kaluži

Ó dceruško moje

za oknem se stmívá
za tím tvým
směrem k městečku

zrnka rakytníku rozsvěcovat
vídala jsi tady k večeru

Copánky už nezaplétám
od našich klidný pohled je
i když krásnou siluetu tvoji
mámina náruč
na cestě vykresluje

Dost bylo zázraků
abych neplakala
bílý krokus na dvorku
rozkvetl jednoho rána
u kříže se jménem
Veronika Magdalena

Růženec z olivového dřeva
divy zalévá
korálky jsou tvoje prsty
na nich ruka má

Verunečko moje
krásný svátek přeji

my tady
ty v Ráji
přece blízko
svoji

Magdalena Křenková Florianová - Balóny (90x90cm)

Mizí kotě dne
v pomerančích
ve skořici

a

duše ztichla natolik
ani s těmi pořápanci
nechce zápolit

Za ranního kuropění
mraků nad humny není
jazyky s červánky
za domy do dálky
vyplivla ústa rána

kdośi tichý na zemi
vesnici odevzdává

Salve Regina
Mater misericordiae
pošťárem přikryj domy
k ochraně uzdravení

Magdalena Křenková Florianová - Čápi (90x90cm)

Magdalena Křenková Florianová - Mami, sýkorky (65x80cm)

Magdalena Křenková Florianová - Brzy spolu

Bílé dlaně květů
obrátily k nebi
stromy při cestách

jako tenkrát jsem tu

zvonky klapou
táhle zní
polapené ve větvích

rudí štíři
za obzor
z tenké škvíry míří
to mě ještě baví
udící řas lovit
nad hlavou obludy

soumrak stéká
modrý kouř
doutná na víčkách

ech
uvízly mi
v řádkách očí
večery a noci

rodokmen:

1. Foto – dědoušek Josef Florian, vydavatel Dobrého díla, se svojí ženou Františkou Florianovou, roz. Stehlíkovou.
2. Foto: prarodiče z maminičiny strany – Karel Křemeček a Ludmila Křemečková
3. Foto: rodiče Jan Florian (syn vydavatele JF) a maminka Karla Florianová, roz. Křemečková
4. Foto: Magdalena s manželem Jiřím Křenkem
 „Vědět, kdo jsem a odkud jsem vzešla, mi dává pocit ukotvenosti. Jsem vděčná za svůj rod.“ (Magdalena Křenková – Florianová)

Magdalena Křenková,

malířka, restaurátorka, básnířka; na svět přišla 30. 3. 1966. Umělecké klima v rodině otevřel její dědeček Josef Florian, vydavatel Dobrého díla. Matka Karla Florianová – aranžérka, výtvarnice, otec Jan Florian – sochař, restaurátor, malíř. Umělecké prostředí v rodině otevřel její dědoušek Josef Florian, vydavatel Dobrého díla. Jeho knihovna se pro autorku stala zdrojem krásy a spirituality. Plátna jsou pro Magdalenu i místem setkávání a vzkazů. Florianovské umělecké klima dalo nenásilné, ale pevné základy k výtvarné dráze. Magdalena vystudovala Gymnázium Otokara Březiny v Telči, navštěvovala večerně Jazykovou školu v Brně – jazyk anglický, pracovala v knihkupectví, jako sekretárka, uklízečka, ošetrovatelka, na kontrole v Procemmu v Brtnici. Vyučovala anglický jazyk na Základní škole a mateřské škole v Nové Říši. V roce 1990 se stala členkou Svazu výtvarných umělců. Najdete ji ve Slovníku českých a slovenských výtvarných umělců 1950 - 2001. Od roku 2008 ve svém ateliéru pokračuje v umělecké dráze. Autorčina tvorba je prokáná většinou koloritem Staré Říše. Kopírovat přírodu ji ale nudí. Miluje širokou škálu barev, malbu ve vrstvách a uvolněný rukopis. I když se inspiruje konkrétním místem a prožitkem, námět vždy přetavuje do svého vnitřního vidění.

Sbírky poezie: Měsíc nad Kladinou (vlastním nákladem, počet výtisků 200.

Ilustrace Michaela Křenková, návrh obálky Vojtěch Křenek; Kladina, vydalo Dobré dílo v roce 2004 jako soukromý tisk, v počtu patnácti exemplářů. Předmluva a korektury Ivan Martin Jirous.

PROTIKLADY - sbírka básní

MILAN HAUBBMANN & LUBOŠ VLACH

MO/DÁL

*(...) a ve třetím věku vylije se duch
již nebude nikoho
komu by nešplouchal maják na naviják...
jak je to dál?*

sesbíral se svízel na Májové víno
moták ví svý...
rozvedl medovou rozlevu do/prava
odpravila ho do netušených modifikací fikce

prostor sebral se až v plástvi
někteří motýlci v jílci medové barvy
na hřbeatové medí
budí věčný spánek měděnky

pozůstalý mejdan na hřbetu křiklavého promlčení
žlutooranžová barva není důstojná
byť by byla pouhým nebohým
bohorovně odbarveným lexikem

život není žádnej med
čím dál blíž ho ani po smrti
otázky nenechají v klidu spát...
fakta spojená medem obrazotvornosti tka/nic

opona je tkaninou hranice
Meth mez Ganymed
medák medonosné metody
nasytí fetiše nových forem

medvídek dříme na mramorovém rantlu
břímě dříme
hrobu hranice dřeva dříve narozených
břemeno jméno mo/dál

What is the answer?

What is the question?

Otázky na tělo dělíme na věroučné, všetečné a nesčetné.

Odpovědi pak na zodpovědné, neodpovědné a křiklavě němé.

jed/na za všechny mizí v rozmezí
mezitím medvěd popíjí medovinu
mezi medikací a mediální kocovinou vězí v mezeře
kam za/šilo se ego pod podšívku

pars pro toto – ego je neustálý proces
encrypted media vůně
jako rozpustilá barva se rozpouští
akvarel v dešťových kapkách

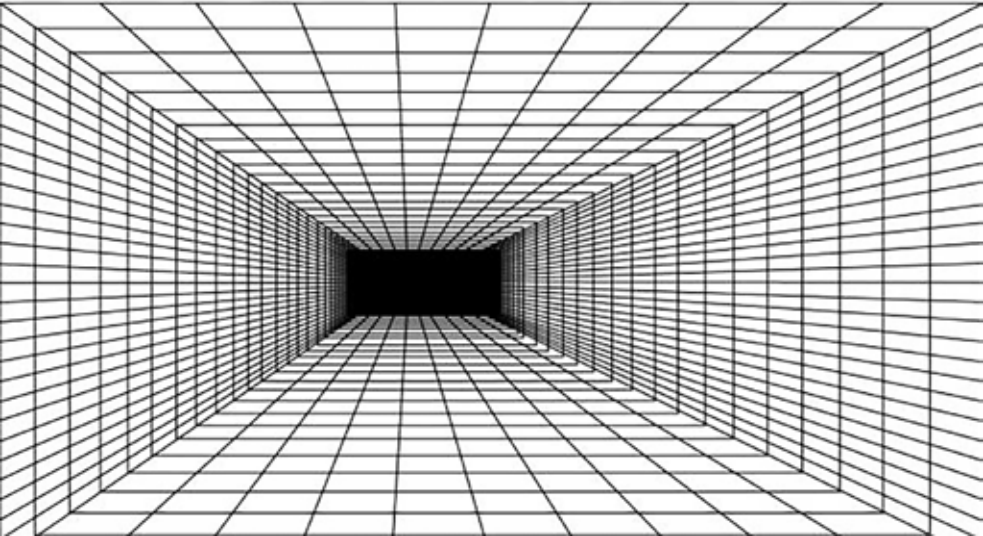
dekamerony medikace
meditace mezi dekadenty
kandovaná kadence
místo manipulace

ryzí pastely noci
rysy mizí do metamorfózy
mediální modly
media česnekového medu

komedianti
živly z Rudého náměstí
kejklíř a zemědělec
půda PANTONE

Ruský medvěd na obrubníku je mimo
pohřben haldami dogmatického magnetizmu
věří medikamentu minometu
větrí vůně rudě šerí/kovaných noci

nad nebeskou zahradou
kam zatím nikdo nevlítl
do ticha moře barev měděný med
medosmrtonosné medody medikací media Ganymede

medium medu z mlhoviny mínění
meta medoviny medu
medinu medizinen
míjení medikamentózní manufaktury

William Burroughs: „Když se mě někdo zeptá, do jaké míry je moje dílo autobiografické, odpovídám: Každé slovo je autobiografické a každé slovo je vyfabulované fikcí. Jak bys odpověděl na tuto otázku?“

*Maxim Meluzína: „Otázka je diagnostická metoda, analyticko-
atavistická podmínka reflexivního rozlišování.“*

*Tennessee Williams: „Každé slovo je autobiografické a žádné slovo
slovo není autobiografické. Nelze tvořit a přitom se omezovat na holá
fakta.“*

Kazirmut Knoblauch: „Každá otázka má snahu opřít se o odpověď.“

*Gertude Stein by se ptala: „Jaká je odpověď?“ („What is the answer?“),
a protože by nikdo nedokázal odpovědět, podotkla by: „Čí či koho ta
otázka je?“ („But what is the question?“)*

Čím se (otázka) činí?
Činí se naléhavostí.
Učí se číslice součtu?
Učí se sousto polykání?

Je příčinou sporu?
O tom není sporu.
Příčinuje se o při?
Lze se o ni opřít.

až to chápání natrávíme
vyfermentujeme
vytapatujeme nová pravidla
potvrzenku zjevení
Vatikán jde s dobou
sexy Jessica ukazuje předělané tělo
náležitě si užívá odhalování z/brusu nového těla
nihil obstat musí ob/stát

žítí způsobuje smrt či rmut
hosana hospodo
hail o bar nihil
duše se osvobozuje a povznáší non-stop

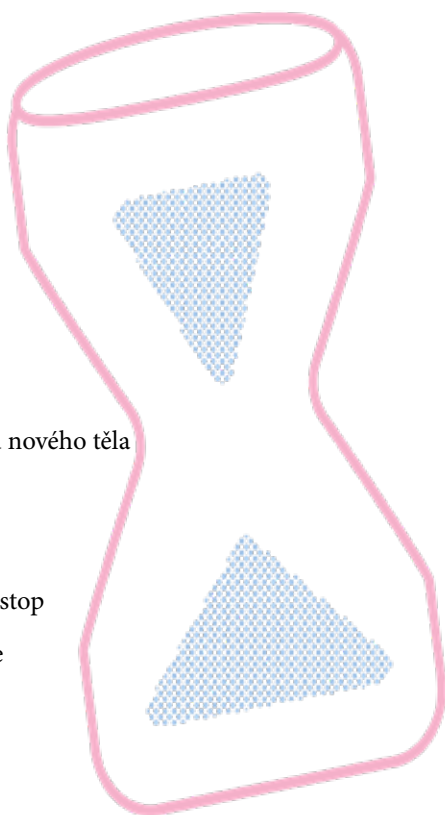
nicméně nadále optické manipulace
scénické scestnosti duhovky
chytají za slovo
a berou nohy na ramena

*Víc než nic?
Dá se nic vědět?*

naplnění se lačně vrhá na nahotu ducha
pachatel atentátu je samozvaný neznámý
nezná muka ujařmení
v praxi však popírá svobodu

podporuje diktaturu
je proti právu na jiné názory
sbírejte puky na žeh-
líci prkno

nestačí jen oči valit
jedno už na co
hlavně ty hlavně kvalitně zabalit
za/lícit a pal!

za koho se ta otázka vydává je v/skutku otázkou
meli/orace milodarů
namátková otázka stran matení
marketingu mámení

opírá se o odpověď kterou popírá
kterou rozporuje oporou metody
naučí účinek čichat
rudý teror zrůžoví

modlu (z) masa máme
nové modulární uni/formy
oblečení vzrušením zrušeno
strhne po/trhané strašáky do zelí

zemské jádro se točí na druhou stranu
vědci při/tvrdili
srdce planety je mate opakem
magma módy mate matematiku

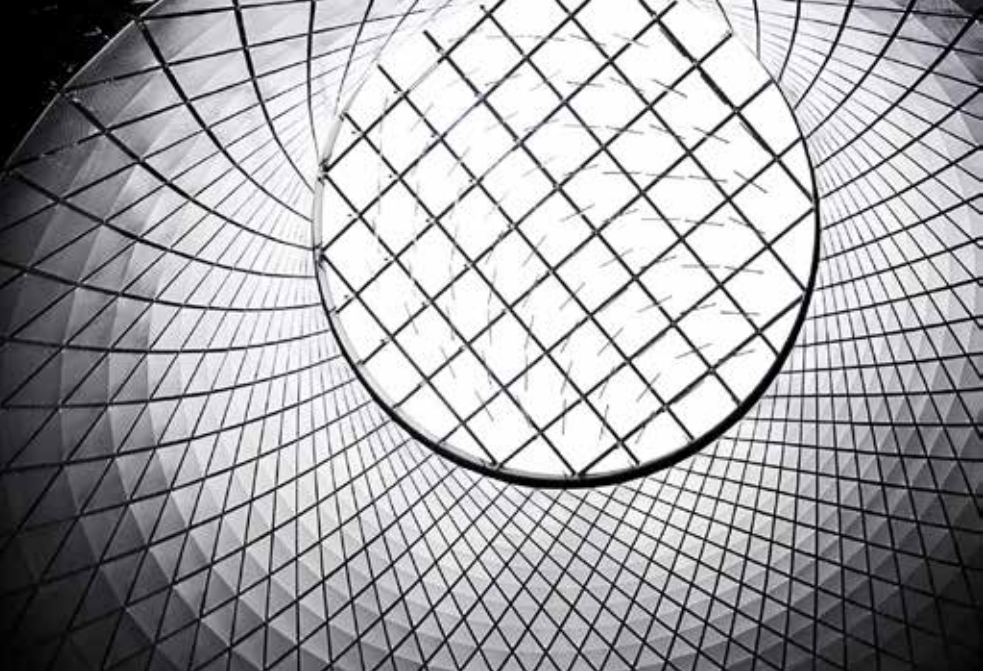
mikrotečka monumentem mdloby doby
sčotem sou/čtu
takzvané téměř
neříkej řece dvakrát

molekuly módy
mohyly – mody makulatury
na molu ticho před bouří
montérky na molu sklízí bouřlivý ú/spěch

přilivová pře o vlivová území
smetla molo i s chic šatníkem
neví teď do čeho ten dotek
proteče a bude po prdeli...

pudrové odstíny točené zmrzliny
vzdušné materiály a důraz na sukně
to je letní ko/lekce kolkovaného kolektivismu
vztahu shody v jednom a odlišnosti v pomnožném

všechny mody sprintují do spirály
milují tu ulitu outfitu
finti/vosk
finále nit infinit

KS Číny pochybnosti nepřipouští
podle normativní příručky jsou dějiny dlouhým pochodem...
není nutné okopávat mraveniště
ve všem figuruje neviditelné pozadí...

výměr je výběr
achromatická čern zbledla
stala se anemickou
byla vyvlastněna pohltila bílou a stala se nebarvou

jak z rekonstrukce vylíhla se demolice
od vejce utekla se slepice k rudému kohoutu na střeše
nedáte-li malovaný
tak to tady vybilím...

vůně pachu rudých nocí

(remix textu W. S. Burroughse Milan Hausßmann)

Napsal jsem skript, který parsuje věty a vybírá tokeny, mačuje zadané výrazy... česnek, chilli a koření nechybí. Parsovat Cities of Red Night, je to úplně jiná zkušenost než prostá četba. Z Města rudých nocí vybírám věty, které obsahují slova: vůně – pach – smrad – dunc – puch – aroma – výpar – načichlý – čoud – pižmo – ztuchlý – hnilobný – žluklý...

...prskající modré výbojky pouličního osvětlení. Po ulici se plazil žebrák, pletl se do cesty a v pahýlu ruky měl upevněnou misku jako naběračku. Nohy měl zkroucené, bezvládné, bez kostí, oholená hlava vypadala jako embryo, pootevřenými rty se linul páchnoucí žlutý výdech. Cizinec k němu přistoupil, žebrák mumlal kletby v bublajícím tekutém dialektu, který jako by vyhrézl z hlučných hlubin. Cizinec měl pocit, jako by ho potřísnil špínou, slova čpěla odporným rigolem na šosu kabátu. Před nimi do výšky polovice domu se pnulo kamenné schodiště potřísněné odpadky a blikajícími výkaly. Potom viděl zamlžený, modře osvětlený čtverec. Došel na náměstí poseté sutinami napůl pohřbenými v písku a zjistil, že je obklopen tlupou špinavých mladíků asi metr padesát vysokých. Hoši se mezi sebou se dorozumívali mňoukáním a štěbetáním, když se blížili, aby mu zablokovali cestu. Na první pohled v modrém světle, v plovoucích chuchvalcích mlhy, vypadali jako otrhaní, hladoví somráci, mámicí peníze od cizince.

Když se na ně blíže podíval, uvědomil se, že všichni byli nějakým způsobem nelidští. Někteří měli dlouhé rzivé vlasy, prskající zelené oči, na rukách jehlové drápy, z nichž v modrém světle kapala tekutina. Měli na sobě kožené řemínky a krátké kožešinové pláště páchnoucí zatuchlinou a potem. Špatně vydělané kůže se kolem nich při každém pohybu vlnily. Všiml si, že vnitřek jejich pláští byl slabě fosforeskující. Domníval se, že kůže byla loužena světélkujícími výkaly, kterými byly ulice posety. Hoši syčeli skrze ostré žluté zuby vrčícími vlčími úsměvy, když se jim na hlavách, na nohách

ježily chlupy jako u zvířat. Další, navzdory chladu zcela nazí, měli hladkou plazi kůži, obsidiánové oči a dlouhé ohebné ocasy zakončené špičkami z průsvitného růžového krystalu. Vrtěli ocasy mezi nohama a ukazovali na cizince s posměšnými výrazy a skřípáním, syčeli v simulované extázi. Jiní chlupci měli křišťálové konečky prstů, které natahovali na jehly a cvakali jimi jako ladičky subtilních rytmtů, které narážely na ostří.

Chladné modré ráno u potoka se z dálky ozývá voláním flétny umírající hvězdy hořkosladkého volání. Fosforeskující pahýly v modrém rozbřesku, opar zahaluje ulice.

V kasbě lze dostat libovolnou drogu. Elixír mládí, které podmiňují stále se zvyšující dávky. Bez drogy se narkoman rozpadá v hnilobný prach. Joy Juice -- ztráta vědomí v erotických konvulzích, kdy s každou dávkou uživatel ztrácí roky života. Joy Juice vydrží zhruba dva roky a končí jako vyhořelá idiotská masa... dráždění dermálních nervových zakončení... viděl jsem vycukaného Dermeho, jak se vlastníma rukama rozcupoval. Modrá a šedá, těžké kovy, drogy tak návykové, že jediná dávka spustí celoživotní závislost. Ano, každá droga má svou cenu.

Joy Juice: blackout in erotic convulsions

Slunce stoupá výš, náměstí vypadá jako šílený Hollywood. Římští legionáři pod vedením Quinta Curtiuse bojují s francouzskou pořádkovou policií. Vikingové a piráti se střetli s křižáky a Texas Rangers. Pistolníci z Divokého západu ostřelují Útvar rychlého nasazení. Šik námořní pěchoty z 20. let 20. století na cestě k ochraně majetku United Fruit Co. rozdupali Hannibalovi sloni. Bojové pokřiky a pochodové písně. Pěšáci s mačetami usekávají hlavy lynčujícímu davu... hlavy se kutálejí, gospodine.

Bojové pokřiky a pochodové písně hučí, chrochtání a řev, válečný pokřik, dudy, koňky, zápach, chilli a česnek...

Audrey je v háji... co pět minut mění kostýmy krys ozbrojených amokem malajské a posedlosti vede útok oddílu mladíků proti šáhovým Savakům. Audrey na velkém černém koni ve středověkém brnění útočí v ulicích Middletownu. Na kopí napichuje věřící ženy a slušné lidi.

V Limě je pistolníkem a upraveným dvojčinným revolverem ráže 44; v čele divoké bandy rozháni autodafé. V čele španělských zbrojnošů ozbrojených tesáky a tasery. Projektily z kulometů, jedovaté šípky, šípy, oštěpy, bumerangy, bola, vrhací nože, dlažební kostky. Řízené střely hvízdají nad hlavou, ostrý zápach pýru a suchý teplý vzduch černobílých westerntů, sníh a led, vikingské lodě, amok malajská stezka, dusno, teplo a zápach džungle, piráti, mořská bríza a poryv rumu a koření, tekutá smola, stánkaři rozprostřeli své zboží, salony s falešnými průčelími, nevěstince, boudy s tacos, točené pivo a cukrová vata, zemljanky pokryté drny, chinoa, cizrna a pečené morče, kejklíři nastavují klobouky a vybírají kapsy. Hrách v lusku, vidíš to... dokola střídají partnery? Malajští hoši na Krisy napichují svíčkové báby, jižanský šerif se vlámal do

Hollywoodu a ven... usměvavý chlapec prošel kolem krvavého stetsonu.

Vichr rychlostí tisíc mil za hodinu... ploty, ostnatý drát a masivní kovové brány, hradby kasby se bortí... poletující žiletkový drát řeže hlavu davu.

Pan -- bůh paniky -- na křídlech smrti, a roztrhaná oblaka ohýbá vítr, obloha se trhá, trhá... žhavá síla... čisté mladé tělo plápolá jako kometa....

Na plošině je Arnold jako Eva s dlouhými zrzavými vlasy, tělo pokryté skvrnami zmítá horečka. Nahý mladík s dlouhými slámovými vlasy je Adam. Horečka, výpary, pach nahých těl... pach přitahuje dav... kňučí a vzájemně se tře.

Do místnosti vede červený koberec. Napříč je pohozena plastová fólie... na jednom konci rostliny. Smrad, špína a zlo naplňuje místnost, pižmo a vůně shnilých květin, sekrety neznámých hmyzů a výkaly.

Z hloubky jeho hrůzy a zoufalství se něco proráželo jako roztavená láva, rázová vlna nekontrolovatelné energie. Audrey cítila čakru. Zadní část krku se rozzáří a září jako malá křišťálová lebka, jasněji a jasněji. Místnost naplnil hukot a vůně ozónu.

Dveře se otevřely. Světlo rozsvítilo. Tři řečtí cajtí spolu s majitelem stáli u dveří. Poldové ukázali na hochy a a cosi řekli řecky. Vycouvali z místnosti, obličej zakrývali kapesníky. Jednoho policajta nechali u dveří a zavolali záchranku. Řecké úřady by vám mohly zabránit opustit zemi.

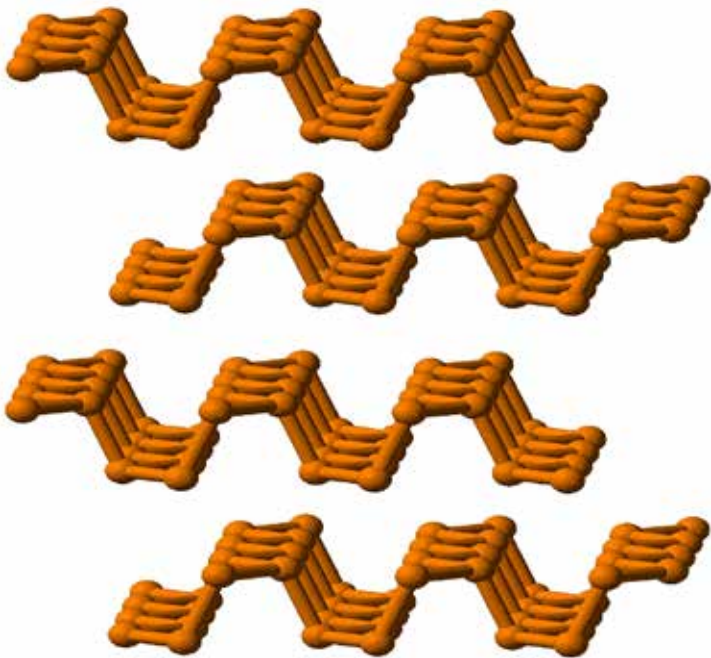
Když vyšel z kanceláře, Audrey ucítil nezaměnitelný poryv nemocničního pachu. U příjmu mladík v bílém plášti hovořil se zdravotní sestrou. U dveří zastavilo taxi.

Odemykám rezavý visací zámek do otcovy dílny. Svlékáme se a obkročmo sedáme na lodní kufr – proti sobě. Jeho kůže je tmavě hnědo-fialově a vespod šedá. Ztopořený falus pulzuje, fialový žalud vydává řízný pach. Oči těkají jako ještěrky.

Rozevřeli jsme hrudní koš. Vyndává náhrdelník z křišťálových lebek, který si nasadí. Když mě zahaluje zlatá masa mladého kukuřičného boha, páchne rozkladem.

Horečka: Rudá hedvábná záclona voní růžovým olejem, pižmem, spermatem, rektálním šlémem, po ozónu a syrovém masu. Jde nahoru na dětské oddělení, jinoši pokrytí světélkujícími rudými skvrnami, které září a vzlíná z nich miasma, křečovitě záchvěvy, třes, pálení očí, nohy natažené nahoře, obnažené dásně horečnatě šeptající zlá starověká slova.

Výkřikem, jako by implodoval do plic, se vrhná nazpět na podušku,

nohy vymrštil do vzduchu a oběma rukama se chytl za kotníky. Nastavený konečník je uhlově černý, obrostlý červenými chloupky. Řitní otvor se otáčí, vůně ozónu a tekutého železa. Tělo se točí nahoru a dolů a vzhůru nohama a rychleji a rychleji, levituje nad polštářem, průhledné, mizí. Na pozadí rudá záře nebe.

Scéna se posunuje, mění: Tropická moře, zelené ostrovy, hořící galeona se potápí do šedomodrého moře mraků, řek, džunglí, vesnic, antických templů, bílé montované domky Harbour Point nad modrou hladinou jezera.

To je ono. Zkřivená prkna ve spleti stromů a psího vína... palác... hladina bazénu je pokrytá řasami. Do zelené vody sklouzl had. Pýr prorůstá rezavým zbytkem kbelíku. Schody vedou na propadlou verandu.

Nic než pach promarněných roků. Kolik let? Není si jistý.

Na pláži... přesně jak jsem si to zapamatoval. Písek zasypal schody a rozlil se po podlaze. Pach něčeho a nikoho... posadil jsme se na pískem pokryté schody a v přístavu zahlédl loď, která mě přivezla a která mě vezme pryč. Vytahuju klíč a otevírám skříňku... listuji žlutými schránkami. Poslední záznam je z doby před mnoha lety.

V kamenné kuči leží nahý hoša na špinavé paletě. V potmělé místnosti jasně světlkují fláky masa. Se ztuhlým idiotským úsměvem se otírá o kusy flákoty a ejakuluje.

Lima, pištec s bambusovou flétnou... modré nebe, barva očí, vůně moře. Dink je zasraným Noem, kteří se proměňují v Audreyho a Billyho.

Nimun si svléká župan... je nahý... tělo čpí rybinou, pach jistého artefaktu nefunkční nebo dávno zapomenutá modalita nebo snad zatím nemá využití. Tělo má barvu terakoty, rumělky s černými pihami jako díry v tkáni. Audrey je u Burroughse sameček, který má ženské jméno (viz Audrey Hepburn). Esence rudých nocí. U Burroughse je pach/vůně docela leitmotiv. Nalistuj si Poslední slova, 28. prosince 1997. Těžko říci, jestli si toho někdo jiný všimnul.

Podřimuje. Mrazivý vzduch mu rozežírá plíce... obléká se, třes, věci padají z rukou, omrzliny uvnitř, vykonal potřebu, ve vstupní hale korytem z ohlazeného červeného kamene tečou fosforeskující sračky, pach po spálené pájce, svědění a třesavka, potřebuje modrou látku. Suchá modrá látka krystaly sněhu na podlaze víří vítr a křišťálová jiskra nabývá tvar, nahá, zářivá, z dlouhých špiček prstů odkapává smrtící

Joy Juice, úžasné rudé vlasy mu vlály kolem hlavy, oči jako kotouče blikaly milostným vzrušením, ztopožený falus ohlazený jako mušle má na špičce růžový krystal... vypadá jako podivuhodný oslnivě krásný podmořský tvor, který obsahuje smrtící jedy.

Pach slaniska, kousky ledu za svítání, přehlídková mola, věže a dřevěné domy nad vodou, kde číhají krokodýli s bílou srstí...

Když se mladičkový Aundrey probudil, byl tam stále cítit zápach ze žluté kašmírové deky, která zakrývala nahé tělo. Zavřela oči a vzpomínala... příjezd do Ba'danu... ošuntělá čtvrt nevěstinců zvaná Fun City, měla se tam potkat se svou spojku... instruktáž u Dimitriho, během které usínala... sny, ve kterých se Fun City stalo arénou smrtících sexuálních radovánek ... setkání se jiskřivými hochy ... závislost na radioaktivní droze známé jako Blues... nemocnice... lékař.

Anglický chlapec jménem Arnold s lišáckým, rudým obličejem a zkaženým uličnickým šklebem:

„Popper Toby, nabízíme mu, když vejde. Vůně k sežrání? Správně tě nakopne.“

Správně. Trochu skřivan, kámo.“

Z Tobyho pachových žláz se valí fialový kouř... vůně hyacintů, kyanidu a ozónu zahaluje Audrey. Audrey se dusí, lapá po dechu, záblesku fialového světla.

Soukromý detektiv mluví s barmanem. „Co jsi dělal u Billa Graye? Tropico?“ Je to starý western a Clem Snide je legenda. Bar plný spáleného střelného prachu, pach vnitřností, krve a kuchyně. Stěny i střecha se bortí.

Audrey je ohromená rozmanitostí oděvů i ras... scény se mňhají za oknem vlaku: Mongolové s plstěnými botami, dandies z osmnáctého století v hedvábných lodičkách a kalhotách, piráti se šavlemi a páskou přes oko, středověké kazajky, zástěry, ostrá vůně pýru ze starých časů, divoký západ, kožené boty a pouzdra, djellaby, tógy, sarongy, mládež v obchodních centrech zahaluje průhledná tkanina z optických vláken... všiml si Núbijce, nahé tělo zahalené do leopardího pláště a boty z hroší kůže... v těsném závěsu jako zelenobílá glazovaná terakota hoší v latexových oblecích bez pórů.

„Mno, moje pižmové žlázy jsou tak silné, že někdy lidé mají halucinace,“ říká Toby samolibě. „Možná sis to celé vysnil.“

„Možná, že jo.“ Objal Tobyho kolem ramen s nadějí, že ho vzruší, takže bude vydávat vůně nádherné jako parfémované poppers.

Tobyho šulín sebou cuká a tuhne, když natahuje nohy dopředu a zapřený si zamyšleně prohlíží prsty u nohou. Vešli dva trpaslíci a trůu se mu o nohy jako kočky. Vydávají jemnou pižmovou vůni pouštní lišky, která se vznáší na tvrdém mužském pachu šatny jako Pousse Café.

Dny plynou jako zrychlený němý film... policajti jsou jim na stopě, projektily ve vpalují do masa, bomby v Middletownu, bary, divadla, restaurace... broušené sklo, krev, mozková tkáň a tak dále, horký masitý pach vnitřností připomíná Audrey králíka, kterého kdysi pitvali v hodině biologie.

Dívka omdlela. Viděl, jak měkce dopadla na podlahu.

Heroidi jsou poněkud neklidní... nepopsatelné zasténání, zvuk vyprazdňování střev a smrad výkalů... místo odpovědi palba kulometů... Heroidi padají na dlažbu. Dimitriho plán zatím vychází.

Obrovská rozpadlá kamenná budova... čtverhrané mramorové sloupy v zeleném podvodním světle ... svítivý zelený opar, sytější a tmavší u země, odstíny až po světle zelené a žluté ... tmavě modré kanály na červených cihlách budovy ... sluneční světlo ve vodě ... hoch stojí nahý na pláži... červánkově růžové genitálie... rudá noční obloha nad pouštním městem... chuchvalce fialového světla padají na pískovcové schody a sublimují v pižmový zápach ozónu... divná slova v hrdle, pachut krve a kovu... bílá loď pluje po lesknoucí se prázdné obloze poprášené hvězdami... zpívající ryby ve zpustlé zahradě ... v ruce zvláštní pistole... vystřeluje modré jiskry... nádherné nemocné tváře v rudém světle... všechny sledují něco, co není vidět... co si neuvědomují plují ke břehu, který se vzdaluje...

LUBOŠ VLACH

necesta ode zdi ke zdi

„Marně se snažili luštitelé můj pas pochopit proč jsem tak dlouho stál před tou zdí před tou obyčejnou zdí z obyčejných kamenů před zdí bez jediného sebemenšího ornamentu... Mluvil však o špionáži Zed' Zed' ptám se vás proč jste ji pozoroval Zed' není krásná Zed' není velká Zed' je jen zed'. Nic na ní není jenom šed'.“ (L. Aragon)

br/zdí
rty se rdí
osrdí se/třese
blouznění bloumá bděním
na procházce skrze sebe
břeží putování bere za své
na ramena nohy vzala
necesta to vzdala

TRALALA...

*co BUDU když NEBUDU (pře)
/feat. Vrána/*

*NEBUDU prchlivostí v dáli
NEBUDU barbarsky
na barových židličích sedět
opřu se o ně vně
NEBUDU trapnosti tramp
NEBUDU nevidomá trhovkyně
co vidím to vypiju jedním tahem*

*ožiju rázem
neBUDU
NEBUDU bota mazaná jazykem v tkaničce
NEBUDU bezhlavě belhavá
pořídím si běžeckou hůl
a NEBUDU tou holí během běhu
mávat na ptáky krákoře
BUDU něžná přátelská a laskavá
a žádnéj vztek mě neunese
nesnese neser se*

NENÍ pravdy která by na povrch ne/vyplula
NENÍ povrch aby nebyl manifestací hlubiny
NENÍ podtrh který sobě nepodtrhl nohy
NENÍ NYNÍ a nikdy nebude
všechny vědecké mý/ty o tom vypráví
jednou se to na břeh vyplaví
a/ž z toho vyroste neviditelnou rukou bude
NENÍ povrchu aby nešel propasti na ruku

„NENÍ tajnosti aby se utajila“ (Mat 10, 27).
NENÍ obalu který by nebyl maskou obsahu
NENÍ té která by neaplnila obavu
KDYBY došla k tomu KDYBY
a nedopustila se chyby
KDYBY se hladina
se dnem do noci spustila
TRALALA...

„NENÍ tělo více než oděv?“ (Mat 6. 25).
NENÍ pokrmy jenom píce
nyní NENÍ nevinná
NENÍ skály aby nezvětrala
NENÍ čirosti bez kalu
NENÍ zvyku aby se nedal zviklat
NENÍ pot/uchy aby nazaváněla
TRALALA...

majstrštrýkem toho šatu je že odletí
jinak by si to ty pletací dráty já-ty
štrikovaly taky někam jinam stejně
stále tajně
vše se to děje v paměti která odletí
kdykoli si vzpomene
mene tekel tykadela
více/méně
jas zas zazpívá
stačí málo a bude toho ještě víc
co nutno spolýkat
nedoslýchavost pře/křičí při
NENÍ tmy aby nevyšla na světlo
blížkost se vzdálí ještě blíž
a/ž zmizí/ššš
víš?!

jednostrannost na mnoho způsobů
idiot ID
to či ono kolektivní lego
seš vni/več seš lze
napřaháš na smeč
směr směr otočí to proti sobě
kolik jen otázek unese úz na uzle dva
ohrožený druh motá se v kruhu

kolem krku vrkú
nějak nahnutý táhlo
bere za ruku kládu přes cestu
zacházka zkratu změnila adresu
pře přestoupila do jiného dresu
pěšinka pře/vlékla vláknu
cíl trčí kam ho kdo nastrčí
bez řečí

pokud vůbec dojde
na druhý konec slova při/chod
zde je placené stání
pustil se do ní... pořád ji uhání
ale doběhla ho
stín nemá stání
do půdy ho vryla
TRALALA...

sotva/kdo/ví proč
se tu ta slova sešla
sotva tušit může
co na ni nit tu šije za šat
přikrost přikryla
při hlubokým výstřihem
tupí ostří pro/pastí
tóny vrývají se do půdy
stín nemá stání

s tím ne/hneš
než řekne švec
očekávání
šláp sen sem a už aby to bylo
místo toho nota tu botu dočte
je jí jako ošklivému káčátku
ale posleze se stane poslem
a/ž tam na druhou stranu

s káčátkem ne/hneš
ne/řeš...
místo toho se těš
kdo je na to zvědavý
ví ví ví
dostane horečku šestinedělních omlad/nic
anulace vstane z popela
TRALALA...

druhému konci bude sotva do řeči
pro/následování má následky
ne/spatřené hraje význam
notové osnovy která NENÍ
novou snovou osnovou
a/ž z toho to oko ohluchne
a džbán se dis/tancuje od ucha k uchu

hylé po/leh/čují lechtivé okolnosti
balit lze jen něco
něčím jiným
inu hynu v baldachýnu
pod širákem oblek baletí
na sobě nic na molu
peříčko v peřejích
příčina letí jako peřina

ne/chce vidět
tu symbolickou rovinu
jako silo/křivku
nezemře-li na zebře
užitek ne/vydá
vydá se tomu
vůně ze všech nejprchavější
do někam čím dál dál

na čele pelotonu tónů
drží se duhy
drží se jako každý druhý
družby
a/ž na dno pozve/dání
pod nebeskou bání
možná snožmo
nutno rozkročmo

vše/dno všednosti dává se obarvit šedi
barva zbavena svéprávnosti krajností
diagnóza nadopována ideou
blouděním každodenního dění
jinak by se pře přece nenašla
nijak ji to ne/trápí
úže klouže zaživacím traktem traktu
tráví mnoho času trávením

bezcestí se prodírá tak vlezle
láska prochází žaludkem
a/ž se toho stranění pře/jí
ššš šla tudy švadrona švestek
sešla se tu úderná úroda
na rodné půdě dál to teprve bude
bodejť by pak neblbla
TRALALA...

na počátku slova bylo kachní vejce
novinářská kachna
úžas dostal úžeh
ecce nemá konce
slovo je sedmítečně nekonečné
protože je prostředkem
doopravdy dopravním
trans/portem nových dní

tak/hle táhla táhnou touhu
na odvrácené straně straně
záleží na úhlu úlu
a pojízdnosti stravy neběžně něžné
shody v jednom
a odlišnosti v druhém
právě takovou stezku hledala
TRALALA...

ú/děsné hi/storky
o této trati se tradují
ztrácí se pod nohama
směje se za zády
navádí do bažin
řeči zavádí
zívání zavazí
kompas u pasu ne/vychází z úžasu

jako by mu byly
čtyři světové strany malý
a on ne/byl stranický
vandr se otáčí
kolem krápníkového krasu
jako list v povětří
trojediný skafandr z polétavého prachu
do nitra vníká

„vidíte všechno?“
neboť po/mlčí
syklost postává opodál
a/ž dá znamení
nezůstane zde kámen na kameni
třísla budou lítat
tato h/ora se při sem přišla
na prach se však promění

a NENÍ skála
která si to neodskáče
a NENÍ svatosti na ni stojící
aby ne/umírala
neboť nezemře-li v mezeře
užitku nevydá
a/ž němota zajódluje
vše se rozskočí rozkoší

bere se na vandr
pačmáky už sotva zdvihá
tíha je tichá
obtížnost terénu pře/skočí
obětavě kráčí vyvenčit cit
tisíci ti/šícími šelesty
krajinné oblasti propastí
tajno/snubnosti

ve třech dnech otočí se k sobě zády
a třech dnech za/pěje novou noty mýtu
popře hmotu
kupředu se pozadí křepce bude vracet
nové ňunu nanovlátko
trojediná akcelerace relace
nové uvědomělosti domněnky
druhý návrat ambivalence
trikového studia trojediných
bratří v triku

kroky se do toho navlékly
vzdálenost nelenila
krovky se rozlétly
aby se jí lépe chodilo
dálka sblížením se zmenšila
ani chvilku neváhala
TRALALA...

obula si sněžnice nové směrnice
řící není od věci
hlas ne/nechá se odvléci
údy uhání údajností
boty hrají si na buditele
nic se stalo
bagančata počala
TRALALA...

stezička sténá
jako po interrupci erupce
v koncích s erudicí
ale a/ž bude velká
tak s/ní vyběhne
bude extrakcí en/viron/mental
úplně v koncích
jako erektivní traktor pod kapotou
když mu kape na karbid či do spínačů

dělají to ty erektivně erupční cykly v/ní
plazmatickými oblaky
a geomagnetickými bouřemi nad hlavou
vydrží nadále být erozivně probuzena
a nestane se kalkulátorem
energetického regulačního úřadu
v nitru objížďka šlape si po štěstí
pře překračuje šraňky rtěnky

su pásák na vybité baterie
su afinitou infinity
su anarchie na cestě
vrazil jsem do šatu času
nevycházím z úžasu
tenze utíká se k in/tenzitě
su trans sna jazyku předpodstatnění
su jazyk na vestě tranzitu

kde z nebe vrostlý strom
nestoudnosti právě ke dnu stoupá
bez konce
zdi jdou si naproti
work in progress
dies dialektická svačina
odevždy a/ž po dnes
migrací imaginace

a/ž si to OD-DO abeceda odstoná
naučí se v tom tripartita lépe tonou/ti
utne tomu začátek
najde si už prostředky
jaký který či a proč jinak
jak komu pro koho čím co
chrám chátrá
vyrůstá nová strojenost

UV filtr ústředního výboru
v součinnosti při/slušní/ků
národního sboru nebezpečnosti
chce porobit si celou oboru
neví si rady s hnutím odporu
neviditelné si do oka vkápně
kde se slza vzala v tom se i ztratila
TRALALA...

vrzání branky nemá stání
do snu o vstupu vsunula se odbočka
obočí vyšláplo si do protisměru
ne-li ještě výš
co víš...
!/? je tak zásadní jako vytržení
neběžnost zmerčí i nevidané
osa je nějak utřáplá

matka rodu oroduje za úrodu
mluvnice si žehlí šaty
pod matrací m/ódy
šachy kolem rodů
zejména meta/zájmeny jsou mateny
zmítány zmámeny zmalovány mámy
na matné zdi pozadí mihl se stín vrány
nic mezi zdi zbité krupobitím korupce

ornát otcem módy
zdi zde oblékají člověka
móda matkou neviditelně trhlé trepky
jak trepanaci tratě se zlíbí
necesta samý drnc
je fakt že má šmrnc
množina emoci odmocněna
čí je to vina? čím je?

toto je nakloněná rovina
kosodřevina místo cesty
obzor ověřitelnosti šatem šatlavy
pantomima písma
tlumeně tluče tepem na dveře
narace nahoty v hroudě se obrací...
běhu ujíždí hýžd'
o/třesy si vypráví o prahu

nějak se to za/šmodrhalo
šaty jsou na cáry
krajnost zkratuje skartaci
odvede pozornost na potom do před/tím
tam kde vrže brána od pradávná
žízala se do peřin pod vratama za/vrtala
nad ní krouží vrána
TRALALA...

někam do pryč
kde svéráz raduje se páč má proč
rázně si to rázuje
kružnice se kutálí
důvěrně neznámá divočina
ochutnává se očima
ochutnává se nosem
ochutnává se ochotou

stezička rovnou za no/sem
klikatě stěná
aniž ještě ví do čeho jde
chutě do toho
nějak si s tím poradí i stín
až chodničku svitne
pozdvihne kolena
lesní studánka je z toho jaksi otrávena
putování mapy v této fázi
poněkud pokulhává

odhalení si odhodlaně protiřečí
taková už je povaha vláhy
že ne/váhá
synkreze pře překračuje meze
už jí to nějak krkem leze
mísa při/dává do kroku
počká co se do ní vleze
v jádru je to hodná louka

co nevidět vyjde to nastejno
pořád dokola v toči
dojmy odvedeny do tmy
a/ž ty oči uvidí to jinak
moc mu ten úsek neleze
upjatost povolí si opasek
tak jak si to ta trať
na sebe nastrojí

rastr trojcestí hledá třetí cestu
kudy utíká se vpřed
před sebou samým k sobě
vodítko povodí se vážně zvažnilo
katastr katastrof neví z které do které
katakomy visuté a/ž do nebe
vlasová nadstavba soutoku bere za své
nesnáze zají vstřičností

radostná zpráva si odkládá
zleva i zprava
zahalená ozvěna
pořád dál po přechodu
opře se o rozepře
pokr. pře příště ne/otevře
diagnostický manuál prodírá se
zmatkem zmapovaného území

čímkoli už je okolí
cokoli pohlcuje cokoli
pojídá vše vše
mizí pod koly
vše vším prochází
k potěše i útěše
oheň na střeše
podpatku to stále nedochází

grálem orální tradice
kolektivní žranice
dole úl/ek
z výpadovky výtah tažného pakoně
zdivo zde zamlčuje zřícení
tímto sdílením se sděluje dělení
Damoklův mluvnický krok stranou
expatriace důvodu neznámého původu

pře/chod tady tunýlkem na dohled
nejvíc úplně nejdál
pozpátku se provleče
radlici opře o brázdou
pěkně krok za krokem
pro/leze pře krkem
polykání vezme za své
následky se ohněm při/hasí

pře si zkrátka musí při/chvátnout
jako zpomalený film
pomalovat se pamětí
huš huš huššš...
vysmejčí se směšnou prachovkou
smykuje ze strany do nestrannosti
čistě z bláta do louže
od stěny ke stěně směle

s mý/ty směje se smířeně
oči sytí se pro/zřetelností
tyto odstíny jsou obzvlášť výživné
a sluší jim jak střě/více vidličce
radši by ne/věděly
jak to s tím rozptylováním
k obrazu polétavého prachu...
chuj s tím

ne/snad/ný terén
převýšením nenechá se ponížít
takzvané samozvané rádoby/cestě
nezbývá než to zdivo zde poničit
údajnost nechala to za/jít ještě dál
za/tím jí to prochází
co dál si s tím počne
je ve hvězd/ách...

ale utíká to
jinak by to těm nohám ne/prošlo
nic s tím nehne
natož něco
ani hned ani potom
pouze mezi
bílé stěny snění
přou se pořad o přemístění

naštěstí je tu scestí
žito si to jinak neužije
neodvratnost vyhozena dveřmi
mrknutím oka vrací se oknem zpět
s pěti ještě ježatějšími pěticípými cepy
první vlašťovka zimu udolá
i když je bílá jak noc hvízdá
teř tapetuje vzduch

pře/lom světla miluje sluje
zábradlí rádo při přidrží
stín zmaluje se i málem
ticho se z toho zhuškává
pře předem upozaděna
přibližnost vodí záměr za nos
dolorosa na tom vyrostla
TRALALA...

povaha cíle je už taková
i kdyby se měla rozkrájet
za/slepenější než čarodějná optika
jemně tančí už mezi makrointervaly
jako by ji na nůž braly
h/lesem následku
ozvěna odevzdaně osnuje nový pokus
šeptá jako na lesy

přímochaře kličkuje
klikyhákem rovnou za nosem
hotovo
sotva sem sen přišel
aby už zase utíkal
pros/tě doneslo ho to až do/dnes
mezi předtím a potom se toho vejde
pěšinka z cesty sejde

nestyd' se teď s/néstí
boha jeho
jeho jho teď nezná mezi
urostlé jak nerostné bohatství
pravý úhel ohleduplného úlehu
v oblasti oblosti
vznešenost způsobuje přistání
most od sebe k bližní osobě

větší než probuzení
rozuzlení bude všude
však ji neubude
už nyní od/jak/živá neví
kam v/kročí další vřocení
co věčil s počátkem uprostřed?
po čem? za čím? co s počtem?
o krok napřed šlape si na jazyk

strmí s/nad se/tměním
jme se zájem za zády levitace
ku/předu nit přede
jak přeje si naviják
údy se při/strčí co s čím
v/jede si na velbloudu snáze
je-hlá šeptá niti do ouška
a/ž ucho se utrhne
a nádoba doby se dál nese
jako by se nechumelilo

nějak se s tím pahorkem už popasu/je
i ty odřenininy nyní na mrazu
zázračně se uzdraví
jako kámen úrazu
ne/nápadně na ni padá
nápaditost rozkvétá do krásy
každopádně jí to padne
je tam hezky a ticho tam vrní

blížkost odívá se dálkou
na půli cesty mezi
ještě vědět čím
čára jak něhmotného bodu vchod
dotek utekl se k látce lásky
zdálo se jí o příkrém kopci
a jak ho zdolala
TRALALA...

nej/horší snad nejsou ani ty skalní stěny
jako nezbytnost nadbytku
která onou soutěskou stesku
kroky vede na tuto stezku
nej/hor/ší je ta horká kaše
kolem které to chodí
to je asi ta pře/slazená malta
která ty zdi drží nahoře

prostorová trepanace nemá naspěch
orace operuje s hořkostí
ret ke rtu se obrací
hlavy v oblacích
ruku v ruce abreakce
každo/pádně
pomalu se to tu zrychluje
dunění dne dupe do masy

však nemusí to být hned ode zdi do zdi
může to být rovněž něžné ze dne na den
pro/tlačí se dosti nestravitelné sladkosti
podprahové povely prchavosti minulosti
migrují do pozítí
tríscky lítají jako třpytky do povětří
cestě dnes nez/bude než sebou hodit
aby to už měla za sebou

dotek utíká se do daleka
vniká kam nohy vede volba
je-li to skutečně ona
vchod je z toho vedle
otáčí se kolem sebe
aby se strast té tratě lépe ztratila
a nacházet se opět mohla
TRALALA...

ne/cesta si na ně asi zasedla
pří/tmí ú/svitu šlape si tu po štěstí
navečer se pře/vrací
na star/to/v/ní čáru rozmaru
nějak jí to něco připomíná při
čí je nemá ponětí... oku je do pláče
pře přes hlavu si převleče
vlácností ji uválčí

chacha hihi chichi
kde zdání se dále vzdálí
když vzdá se
dá-li malátná mateční látka
láska neví co dřív
pak rozpaky
uhýbavost úhelná
možná příště přísně... ne-li nutně

protáhla se prohnula zatočila tam
kde bory ššš/umí v háji
tůň vznešená jak katedrála
spojnice která počala
tempo temperované tenzí
zpětné vazby zpěv/né... úpí
tkanice se odvázala
TRALALA...

sampluje své/ráznosti
přibližně ještě dál
h/nutí šije hned sebou
híhotá se nit cesticce
zkratkou se otočí
zdvihne obočí
obtulí se za/toulá
TRALALA...

cestu si ochočí
oko ucha
pak se to otočí
na necestu odbočí
čím dál blíží
nohy odloží
ať si bloudí
netlač na pilu

blbě to pak řeže
zkratkou vratkou
neřeš...!
nadejdi si
hlavu na cestu polož
zpět vpřed
zповědnice ohluchla
TRALALA...

psí kusy jí jdou jak psovi pastva
nějak jí to dvakrát ne/jede
na pasece sice dělá psí oči
ale pro samé stromy nevidí jehličí
byla by škoda to uchvácení uchvátat
ne/zbude než se do toho POŘAD
pořádně ob/out a s tou dálkou vydupat
a/ž do totálního vykratování

únik vniká do oblasti zvýšené oblačnosti
tato vrtná sonda je nevratná
potěšení na obou stran/ách
stratosféry srandy
nezbytnost bezednosti beze zdi
ještě teď se chvěje blahem
vyfluslá jak švestka z pecky
asi kolmo vzhůru spadla
TRALALA...

padá
pádí
padni komu padni na ni
ani zavínovačka za nit nemůže
mulčování kuropěním promlčeno
jazyk pro/lísá se a/ž za roh
oko vlekle uteklo
jak když bičem mrská

červená se zdobivě
dobově a/ž do bíla
děkuji za vše
chválit boží jméno nadevše
lidu libida se láva líbí
vyje zvlčile zvlhčena
vine se jak jablečný závin
pěšinka úzká

úzká brána rána
híhňá se jak hit/paráda
do předvědomé oblasti pře
klíní se dějepis splynutí
sblížení vždy si zajde
příliš daleko
marno platno projekční plátno
pro/hne se hned tak půvabně
vzplane tak záhadně
plane placenta pláne

plane celá plane/ta
práh dne prahne po pradávnu
optika optimizmu ukecá
i zaryté mlčení
šlápne na hrábě a/ž hvězdičky lítají
mutace pro/mlžena suchým ledem
do hlubin za/po/mně/nit

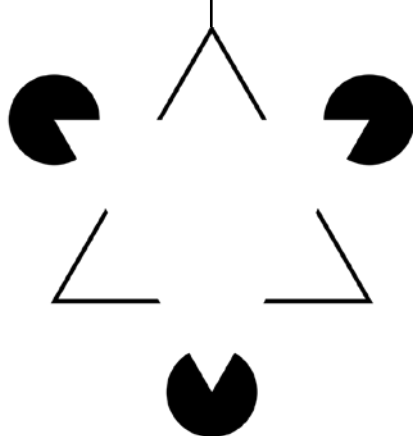
v uchu jehly je-li
ex/pedice projekční přímky
udělá tlustou čáru
to se podívejme
mé je méně minulost
či ještě méně stačí slovo
a jaká byla barva bílá
když zelená zmátla semafor

červená se line oslepeně
tam/to naležato chichotavě putuje
pro/hmatá pink puritánsky
chlopně schopně chápavé
o krok napřed záda odloží
horské pěšince je horko
neposlušnost jí tak sluší
erudovaně dovádívá jako erupce

však ji to někam dovede
dál do dřívě svou si povede
dřímající historie najednou se probere
porod potom odložil po do předtím
pohutky si strčí za klobouk
neviditelná ruka v(-k)-ročení
když tu v tom...
představivost počala minu/lost

terén ohle/dává
teď už trefí
láva putuje časem a/ž sem
na pře/třes o pět minut napřed
nabere zpoždění
ani chvíli nezaváhá
jako nomádi na cestách dovádí
kostřbatost nevádí

podobou turizmu truízismus
stará známá do neznáma
taky tudy tam

JANA ŽÁČKOVÁ

trojhránky jedinečnosti

I.

Vzpomínky na nemohoucnost
opět ochromily tělo zápasem,
neutrony průhledné mlhoviny
jako věčnost rezonance
zaznamenají
totální bezvýznamnosti
posedlé naturálnosti bytostí
a jiných zbytečností.

A pak kráčím bezcílně,
už jen duše nechce zapomenout,
že existuje smysl bytí.

Bojuji s přízraky ve dne.
Jenom ve dne.

V noci přichází velký třesk myšlenek,
v mé teorii snění se pak ztrácí úzkost,
když uslyším tvůj hlas.

A ctím blízkost,
z nevyřčeného přestal jít strach.

A tolikrát jsme se milovali
a vzdali se otěží a pout,
aby druhý byl svobodný
a mohl kamkoliv plout
i nekonečných deset let.

A tolikrát jsme se milovali,
ta spojení oněmí i horkokrevnou duši.
Láska je vznášet se na křídlech,
která už nepatří Ikarovi.
Hanebnosti mění se
v harmonii
atmosfér a barev.

A jeden upřímný pohled
v souladu
a pln statické elektřiny.

Podléhám zákonům víry,
tvůj pohled porazil mé démony,
Prométheus spojil naše srdce plamenem,
který nezanechává spoušť.

Už netoužím nepokorně vzlétnout
a obětovat Bohu Ra svou duši,
když objevuji to statečné
a pevné v podzemí
i mezi mrtvými
nacházím pokání,
prozření,
a pak veškerá poznání
toužím přenést na Zemi.
A najednou ztratily se
impulsivní vztahy,
kde přetvářkou byly vyčpělosti
dospěláckých činů.
Se nesluší a můžeš,
zatoužíš jednou,
zastavíš se
nad propastí nejistot,

a pak uvědom si,
že budoucnost je
hřbitovní kvítí.
Pozbýváš pokory
před templářským křížem
vědomostí utajených.

Ze střídmosti opilá
pak skláníš se,
slyšíš chóry
pohřbených,
jenž statečně mlčí,
hladí tě vítr
a země otevírá
náruč svou
připravená tě obejmout.

II.

Tak jako loučí se déšť,
ten jemný
přinášející naději
do vyprahlé země.
Po bouřích,
které probouzí nový život
a dávají řád vzniklému chaosu,
tak ty už víš...

Tak jako když probudí tě
výhled do neznáma
a časem přestaneš se bát
a také sníš,
jak v kapkách cupitáš,
nad pampeliškami se vznášíš
a záříš pod hvězdami důstojně a slunečně
v šatech makové panenky,
našlapujíc bez střepečku
za úplňku tiše,
abys nepolekala svatojánské mušky.

Na ústech tančí ti modlitba milenců,
věčná a hedvábná jako zpěv skřivana
a ty si přeješ zastavit ten okamžik,
ještě počkat, než se probudíš do nového rána.
A ty se nebojíš,
pluješ pomalu po povrchu,

Rozvíříš letokruhy lásky
na hladině.

Uprostřed jezera
nahlédneš do hloubky rovnice
pozemskému neznámé.
Zrcadlí se na hladině
tvá minulost i budoucnost
směrem dolů i vzhůru.

A ty se loučíš slzami,
jako loučí se déšť
ten mírný
přinášející požehnání,
odpuštění
a naději
do vyčerpaného srdce.
Po bouřlivé záplavě
nesčetných zklamání
jsi zažehla za úplňku
božskou jiskru
pod křížem krizovým
a s jitřenkou vyřkneš svůj slib,
že se neutopíš.
A že už víš,
i když jen sníš,
opravdu se nebojíš?

III.

Ve hře stínů
pod víčky
rozeznávám naše
líbající se ústa.

Bojím se
shledat se
na této planetě.
Lehké i vážné,
nedůstojné,
marnotratné.

Mé hříchy zde
jsou těžší než kříž.
A ostré jsou mé trny,
i když rozdávám vůni.

Snad proto jinde se skrýváš.
Věčné pouto
zničila jsem v pýše,
šaty mám protkané
ze studánky bludů,
a ty Luciferovy střevíčky...

Aureola na čele
živí se krví a nadějí
z představy,
že kdysi my dva
jsme plni jednotné síly.
Stvoření k lásce.

Jak jsem tě musela milovat,
když srdce svírá se
nad mlhavou vzpomínkou,
jak tančí naše rety
pod víčky.

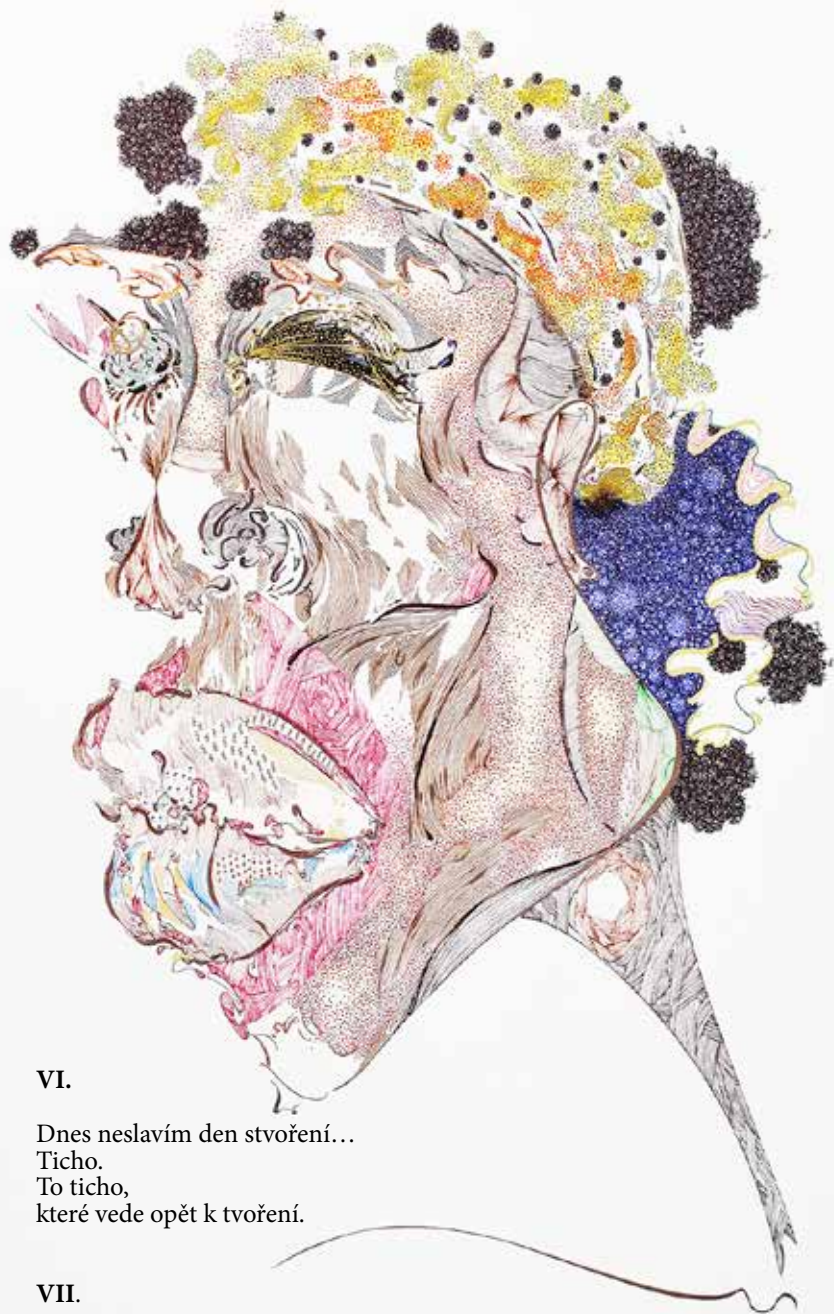
IV.

Jak jiná zdá se
cesta má, když sním.
Skokem vrabčáka
za zvuků meluzín
rozvírám koruny stromů,
v srdnatém tónu
klaním se před bohem
všech hromů.
V peřejích mraků zasnuby,
svléká mne Perun,
po rozkošné bouři
utichají bitvy s démony.
Ráno obětuji chimérám
dvě cvrččí srdce,
s múzami obřadně
vracím se poctivě do bdělého stavu.
A ráno potkávám tebe,
na rohu, kde poštovní schránky
ukrývají tajemství světa,
kde poštovní schránky
ještě kvetou v srdci jednoho básníka.

V.

Jak ticho promlouvá
jak paprsek
hrdě se dere
tam na místo,
kde jsem netušila,
že chci být.
Ne rozpítá,
ani spálená,
nevlát ve větru.

Jako
mohyla
je pevný můj hlas,
sousoší živlů
a já jsem čas.
Plevely minulosti
ctí řád upřímnosti,
už neukrývám svůj kříž.
V nížinách pokory
hluboké snění,
že rozum a cit
staly se porozuměním.

VI.

Dnes neslavím den stvoření...
Ticho.
To ticho,
které vede opět k tvoření.

VII.

Zkušenost promění se v prach.

Jana Žáčková

** 10. 7. 1987, Zlín*

Absolventka studijního oboru Teorie a dějiny divadla MU. V současné chvíli studentka oboru Dramaterapie na Akademii Alternativa, absolventka terapeutického výcviku kolaborativně - dialogické praxe MoDI. Jako člověk: "Divadelník, pedagog, režisér, cestovatel, poutník."

V centru Platan se věnovala vedení Literární dílny, pod jejíž hlavičkou dodnes spolu s účastníky vystupuje na řadě literárních akcí a rozvíjí koncept Terapie psaním. Aktivista v oblasti péče o duševní zdraví.

BOŘEK MEZNÍK

relaps

Chtěl bych tě vidět

jak se směješ
tím smíchem
co si pamatuju
chtěl bych tě vidět
jak jsi šťastná
a tvoje voči září
možná jako tenkrát kdysi
chtěl bych tě vidět
v mém zrcadle
jenom proto
že tě mám rád
a jsem sobec
promiň
chtěl bych tě vidět
protože už bylo dost čtení
a poslouchání
a mudrování
chtěl bych tě vidět
jak jdeš
bezstarostně lesem
tam se dotkneš listu
tam se vyhneš větvi
tam pohladíš strom
a tam se zastavíš u mraveniště
a budeš obdivovat
jejich civilizaci
a nebudeš mít strach
že tě sním
chtěl bych tě vidět

na tvém území štěstí
a svobody
našlapovat budu kolem
tíše
aby sis ho užila
chtěl bych tě vidět
jak píšeš a čteš
a třeba zuříš
a
jak se s tím vším pereš
a chtěl bych ti pomoci
na druhý břeh
chtěl bych tě vidět
jak tančíš mezi těžkostma
jako balerína
kterou nic nevhroží
a jenom se jim směje
a hraje k tomu Brahms
a jeho Uherský tance
chtěl bych tě vidět
chtěl bych cítit tvoji vůni
chtěl bych tě chytit za ruku
chtěl bych tě vobejmout
a jen tak s tebou bejt
v tichu a klidu
a jenom bejt
prostě
jenom
bejt

Jana mi říkala

že se říká
že i když zmizí vášň
přátelství přetrvá
jsem pořád ve stadiu
loupáčku na ksichtě

Dávám náboje

divnejm lidem
ano
zvolil jsem
takovou taktiku
každej
si do mě
může střelit
pomluvy jsou kruté
a nedá se nad nima
vyhrát
tak je nechám bejt
jinak budou
paralyzovat
nic neskrejvám
kromě svých
tajemství

Připadám teď si jako

bojlerový
topný tělísko
vobalený
vodním šutrem
furt topí
ale nic se nedostane
ven

Říkal jsem si

Že se asi zbláznil
Proč mi tohle říká?
Vzpomněl jsem si
Na písničku
Pražskýho výběru
Proč jen já?
Co si o sobě vůbec myslí?
Ať jde do prdele
Kretén
Prskal jsem jak křeček
Pod fousama
Moje nafoukaný ego
Dostalo šlehu
Rovnou do kořene nosu
Chvilku mělo záchvat
Třepalo rukama
A nohama
Skuhralo
Kňouralo
Prosilo o milost
Hotovej exorcismus
A on mě do toho
Akorát flákl
Zenovou holí
A smál se
A vyhnal mě ke studni
Zapomnění a inspirace
Pleteš si cenzuru
S vývojem
Chlápečku
Myslel jsem si
Že do ní skočím
Abych se už nevyhrabal
Nesral se se mnou
A rovnou mě tam hodil
A na okraji se mi smál
Pitomče uživej si to
Tak je to totiž
Pro tebe nejlejší
Hodit tě do vody
A šlapej vole
A hledej
Nebo si dej pauzu
Tak koukej makat
Byla by tě škoda

Denně zemře

1 500 dětí
Na průjem
Stabilně a furt
Skoro nikdo
O tom neví
Protože
Se to netýká
Nás
Bohatejch
A
Ekonomika
Tím neutrpí
Zůstanou
Jen prázdný srdce
Rodičů
To nejhorší co se jim
Může stát
Denně zemře
2 500 dětí
Na respirační infekce
Stabilně a furt
Ale mají smůlu
Že se nachází
Především v zemích
Třetího světa
A
Nikoho nezajímaj
A
Ekonomika tím neutrpí
Zůstanou
Jen zlomený srdce rodičů
Kde sádra nepomáhá
Denně zemře
16 000 dětí
Hladem
Stabilně a furt
A nikomu to
Nevyrazí dech
A zůstanou
Jen slzy a vrásky
Ve tvářích rodičů
Který se už nedají vrátit

Je to vlastně jako za poslední
krize
Katastrofy se dějou denně
A rozvinutej svět
Je sebestřednej
A sobeckej
Dokud mu to nesáhne
Na prebendy

Bořek Mezník

(23. března 1974 – 18. února 2023)

*viz Dno č. 11, č. 15, č. 17, č. 20,
č. 22, č. 28*

*V r. 2017 vydal sbírku veršů
VYMNĚ TAKY (nakl. Petr Štengl)*

TOMÁŠ ŠTILER už na furt asi

Bořku Mezníkovi

co jsem ti půjčil
mi nevrátíš
protože navěky už spíš
a vše co jsi mi půjčil ty
beru jak dar
i všechny momenty
a zkusím dál vykročit směle
Bořek je pryč
jdi světě do prdele!

XXX

ta hořká pachut' v žaludku
to je placebo, hochu
v nekonečící tmě nitra stagnuješ
ale je to čistá výseč z tebe
to jsi ty, co tě zabíjí a léčí
jako jablko z ráje
jako to sousto
skončíš

XXX

dám si cigáro a počkám
zdali je ještě něco víc
než čekání

XXX

nemáš už čas na nepříjemné dny
řekl mi včera někdo na příjemném místě
dech se krátí
je jako včely, co ve zdi vyplňují prázdnou

XXX

volám ti často
ale nezapínám mobil
nechci se slyšet ve tvých uších

Nebinární opozice

ve jménu dobra a krásy
mi ostříhali vlasy

XXX

Před dveřmi se mi ve křoví
Uhníždili kosi
Dívám se z okny na holky
Pohledem poněkud kosým
A ptáci řvou
A ptáčata si
Žízeň v hrdlech žížalami hasí
Čumím se z okna na holky
A jsem sám
Už na furt asi

XXX

Nemám dlouhý vlasy
Nemám pleš
A ty mě nechceš

XXX

Zbyl mi už jenom srdce žár
Ztratil jsem charisma a šarm

XXX

jsme jiná generace
a ty ses měl hořce dýl
ještě včera jsme se neznali
nemáš nějaký kokino?
nechtěl jsem nic za to cigáro
a ten párek k večeři jsem ti prostě chtěl dát
tykám ti, dědku, a nic nechcu
ale nemáš teď kokino?
chci se mít sladce
mezi jednookými
zítra si budeme zase vykat
nebo raději Sbohem
ale tomu nevěřím
tak snad nashledanou
v příštím životě
spolu
a líp

XXX

prý na každý pád
budu jednou umírat
pokud tedy neumírám nyní...
tak ať to skončí!
necht' se hrobník činí!

Osud

každou hodinou jsme bližší
bude jaro, kvetou už sněženky
a bledule, ach bledule jsou bledé
nezahlédnou slunce výši
kloní se dolů k vlastní patě
kdo ví proč mají hlavy k zemi
proč v zárodku jsou jedovaté
svěšené květy, obtíženy
kdekdo si myslí - je to baví?
ony se derou skrz svým splínem
je jaro
dokud je chladno nezahyne
to vysvětlení, proč se žije...
Sic! A propo... Encyklopedie

XXX

chtěl bych k něčemu být
to kdo jsem
to co jsem
chci být užitečnej
jako kamera v obchodě
jako umírající křeček v teráriu
jako květina pro tetu
jako točený pivo
pro vytočenýho dělníka
jako prezident z lidu
kterej není svině
jako stopy v šotolině
chci být užitečnej
a za to budu vděčnej

XXX

věci se hýbou
pomalu
chodím pomalu
abych to stihl
se rozmyslet kam jít

XXX

jsm vyléčený! Nadobro zdrav!
poezie je nemoc
nelze ji přežít beze ztrát

XXX

Slyšíš ten šum
když je ticho v místnosti?
Je to jako mezera
Na klávesnici ji často mačkáš
Protože používáš slova
Ale teď ten šum
Je to přítomnost
Nejsi totiž sám
Ale když jsi doopravdy sám
Bolí to
Čekáš že zařve chiméra a něco se zlomí
Něco, něco, ani nevíš co
Ale tušíš
A to tušení je šum kterej bliká do ticha
Bylo by ti málo všeho
Ale teď mrdá děvka samota s děvkou ticho
Za přítomnosti diváctva, které mlčí
Mrdáte se spolu světem jak králíci
A pak si dupneš
A neřekneš nic
Než pointa vyšumí

XXX

ano
jednou tě vezmu do Senegalu
a na pobřeží
a na ostrov svatého Tomáše
chceš vidět baobaby
a já ti ukážu
co umí víra

Óda na Brno

Brno
Ach Brno
Ty cecku se špilasem
Ty město se sametovým šalin hlasem
Kde někteří nosí modrobílé šály
A v podchodu se snad připochcali
Ach Brno ach Brno
Chci s tebou trnout
A čekat než ukáže se tma
Slyším tu lidi
Z Lužánek se smát
Ať už je jaro nebo listopad
Brno mé Brno
Jednou se vrátím
Snad

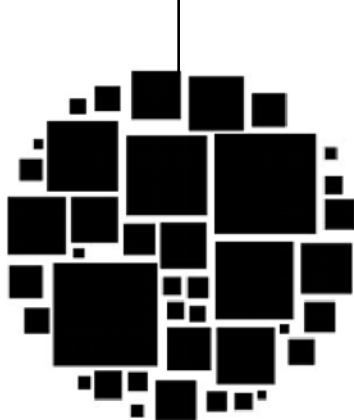

(foto Z. Vykýdal)

Tomáš Štiler

* 1990

publikoval ve Dnu č. 26, č. 28, č. 36
vydal sbírku veršů *Odpálím, přepálím,
zamiluju se*
(*Větrné mlýny* 2022)

OTO PFEIFER

celé nekonečné dny a ty další poté

Tomuhle městu
se říká Spáleniště
protože dřív
zde stálo ještě jiné
které úplně celé shořelo

Na jeho popelu
lidé postavili
město nové
ale nakonec ho opustili

Jednou jsem
zde objevil podkrovní byt
ve kterém stál ještě prostřený stůl
s talíři a příbory

V šuplíku skříně
jsem našel fotku
na které sedím
s nějakou rodinou
právě u toho stolu

Někde ve sklepě
je zděný tunel
úzký ležatý komín

Vede do jiného domu
který vypadá stejně
jako ten náš

(nebo nějaký ještě úplně jiný)

V tom tunelu
je tma a zima
Prý jsme tudy
spolu lezli
(snad několikrát
když jsme byli dětmi)

Já si to ale
nepamatuju
ač mám pocit
že říkáš pravdu

Stačilo tak málo
jen úlomek vzpomínky
a najednou je všechno
zase jako dřív

Kočí poutník
který sem za mnou
chodívá na pohárek saké
a hru květinových karet
mi dnes vyprávěl
že ve Spáleništi
objevil Dům s tajnou místností
ve které prýštil pramen vody

Snažil se mi nakreslit mapu
na papír od tabáku
ale moc mu to nešlo

Pak když odešel
našel jsem na papíru
zcela zřetelnou cestu do domu
kde jsem kdysi bydlel

Nahore v podkroví
je ukrytý tajný
a snad i zazděný pokoj

Když se v něm zamkneš
a přespíš přes noc
už tě nikdy nikdo nenajde

Ráno otevřou vypací dveře
a pokoj bude prázdný
ty už budeš pryč

(jen ještě bude cítit
teplo postele
ve které jsi spala)

Na linoleu v kuchyni
ležela zapomenutá fotografie
která vypadla
zpod matrace otomanu

Stojíš na ní
v těch černých šatech
s ornamentem gerbery
před jakýmsi domem
a držíš v ruce
žlutý javorový list

Celý dnešek jsem měl pocit
jako bych někde v domě
slyšel zvuk
podobný tvému smutnému pláči
ozýval se zpod květovaných tapet v kuchyni
z nábytku ve všech místnostech
(i těch nahore v podkroví
kam jsme nikdy nechodili)

a nakonec i ze zahrady
kde jsme sedávali na vyřezávané lavici
a pili čaj a ovocná vína

Vyšel jsem ven
abych našel zdroj toho
tísňivého zvuku
ale na nic jsem nepřišel

když jsem se vrátil zpět
do domu
otevřel jsem tvoji skříň
všechny šaty visely na svém místě
i ty bílé s květy pivoňek
ve kterých jsem tě viděl poprvé

jen v kartáči
na dně skříně
se zableskl
jeden tvůj šedivý vlas

Pojď vymyslíme si svůj sen
ve společném domě
se zahradou
ve které bude napořád podzim
nebo alespoň babí léto
ráno bude mlhou prosvítat slunce
budit nás ve vyhřáté posteli
a úplně na všem budou kapky rosy

Budeme česat ovoce
a kvasit vína
můžeš nosit bílé lehce průsvitné šaty
(to protože nám tu nikdy nebude zima)
a kreslit zvadlé květy
černou tuší
já budu kouřit cigarety
a psát o tom všem

Uprostřed bývalého kaolinového lomu
se svlékáme
a nazí noříme
do ledového pramene

Plaveme jen kousek
na pár metrů od břehu
tou podivně žlutou vodou

A pak pod dekou na pláži
máš nejhezčí rysí oči
a bílou opálovou kůži

Vyprávím ti že kdysi
se tu těžily keramické písky
a lidé z vesnice sem přicházeli
právě pro tento jemný materiál
na omítky svých domů

Prsty mi zatím modrají zimou
když sbírám kameny
které ti budu večer klást
k nohám nočnímu stolku

Už jsem skoro ani nedoufal
ale nakonec přece jen
začalo sněžit
procházkou po M. kopcích
se ti vločky pletly do šedin vlasů
sedaly ti na *mihalnice*
a taky na rty
odkud jsem je sbíral
těmi svými

Domů jsme jeli drožkou
povečeřeli římský hrách
s bílým chlebem
a nemilovali se

Byl to listopadový den

Vyhni se té osadě
stojící za Nivkami
tam kde jsou dva rybníky s molem
a malý potůček
který je napájí

v těch domech bydlí lidé
kteří jedí
ryby a zvířata
chytají je do pastí
a ve dvorcích jim stahují kůže
z tělíček

jednou jsem viděl
toho ryšavého z posledního stavení
pronásledovat lidské dítě
jestli ho ale chytil
nebo co s ním udělal
jsem se už nedozvěděl

Za hutí kde se říkávalo
V Rybíznicích
se stromy začínají proměňovat v prach
prý to má co dočinění s Neštěstím

můžu ti jej přinést ukázat
nasbírám ho do plátěného pytlíku
nebo alespoň do kapes

uvidíš jemná zrnka
podobná písku
která ti zanechají
tmavě černou stopu
na bríškách prstů

Zase se před tebou schovávám
kdesi v poli
za kapličkou
s cigaretami
a tajnou lahví čehosi
v plátěné vojenské tašce

Počítám kruhy v obilí
a ve skutečnosti
na tebe čekám
přál bych si
aby ses objevila tady
kdesi v poli
na kraji remízku
abys právě zde byla
mým soukromým zjevením

Oto Pfeifer (*1991, Boskovice)

Žije v Brně, kde pracuje v kanceláři. Vystudoval střední odbornou školu, vysokoškolské studium nedokončil. Debutoval v prosinci 2023 básnickou sbírkou Celé nekonečné dny vydanou v nakladatelství Petr Štengl; publikoval časopisecky (Host, Tvar) a online. Jeho poezie vypráví o letmém setkávání i míjení se ve světě, který existuje tak trochu mimo běžnou realitu.

MILAN HAUBBMANN & LUBOŠ VLACH

co je moc, to je mod...

Brion Gysin na otázku Gertrudy Steinové What's the question? vzkazuje: That's the answer – answer for disco dancer.

No ba, otazníky tančí před očima, i za nima, vnímání začíná být zima.

Nedalo mi to a analyzoval jsem hranici – proklouzlo tam i tvé pozorování, že vítězem je poslední...

Že všechno je jinak, není mým pozorováním, to je okřídlený biblický výrok „první posledním“, ono to z druhé strany smí být i stejně. Změna je konstantní. Mutace je nepopíratelná, takže musí.

Quasi modo záchrané síťe jakožto hranice...

Je nabíledni, že ta síť je děravá.

Štamgasti v čele s Karlem Peckou pivnici zachránili, výčepní Bohumil Landergot opět ůřadoval, byl ze zahraničí dlouhodobě připravovaný Hlasem Ameriky; v záchraně síti tancoval na obohranú pesničku a nevyhnutelně skončil na dně.

I z druhé strany je dno hrou na hraně.

Načechrané peří, šátek, který zakryje jen to nejnutnější, obklopena och/ranou mámení, kozy jsou na pastvě v pohra/ničí, hra je zde na hrazdě. Podvědomí slouží jako radar rituální ochrany a očištění.

Není smřštění bez natažení. Je tím samým, jakkoli to někomu může znít směšně, je to útéšné.

Na hranici se protestovalo, přesto byla zapálena. Zákon na ochranu hrdinů a mučedníků kriminalizuje zpochybňování dogmat: sundání kondomu při sexu – doma tabu, v zahraničí sexuálním útokem... Vítěz je první posledním, páč si funí funny, kam chce se vůni. Jenže jak je to s tím posledním, jestliže nemá stín?

Třeba má vnitřní světlo jitřní. Vůni zvoní ve věži, to je to, oč tu běží.

Pokud není potom ani předtím, je jen věčné teď?

Teď ovšem nemá trvání.

Jen jestli je to výhradní pravda rozhraní...

Může být možnost vůbec možná, je-li tu nutnost?

Lze pře/konat karmu charismatem?

Omyl se neo/maleně při připomene...

Smrt porušila obchodní podmínky. Porušila ohraný ochranný dohled

potěšení a nelibost – na hranici okamžiku?

Klamavá reklama a pámbu s náma, za náma věčné pra pravdy natahuje prak, nikdo neví, co bude pak, aby to nebylo jak před/tím.

Projela záchranka, bengla i funebrák...

Ani pořád stejně není na tom jinak.

Mezi hrou a nahráváním rozdíl je, ne-li propast.

Tak jako mezi představou a její realizací.

Ale fór je v tom, že hranici moci nasekáme dluhy a bankrot nás zachrání.

Hranice mezi ideologickými atentáty a útoky bláznů se zamlžuje.

Propaganda mlží vždy, netaktně takticky. Tak jen, ač ne/rada, pro pořádek propozice konspirace je kudlou do zad a „transparence maximální formou utajení“. Tady se neustále kafrá o dezinformacích a konspiračních teoriích a přitom se ignoruje, kdo je jejich otcomatkou. Už jen letmé nahlédnutí do publikace Encyklopedie špionáže (nakl. Libri, 2000) je výmluvné. U hesla KONSPIRACE se píše, že je „jedním ze základních principů činnosti zpravodajských skupin všeho druhu“; v heslu DEZINFORMACE pak stojí: „Zlatým věkem dezinformací je však dvacáté století, kdy již důkladně zorganizované zpravodajské služby vytvářejí pro dezinformace samostatné útvary a akce zpravodajské hry.“

Victor Vasarely - Keple Gestalt (1968)

Absence ohraničení, vegetativní vágnost bujení, zavři oči a všechno bude dobré. Mrtvé schránky plné drog jsou všude, přístup vyhraněně přes smysly a tím pádem se tam vedle chuti dostávají různé nechtivosti mocnější než nechráněný styk na nechráněném přejezdu. Místo aby si počkalo na rozednění... svitlo mu: záchranný bod je kulatý. Narazil jsem na sentenci: Quem Iuppiter vult perdere, demetat prius. (Koho Jupiter chce zničit, toho nechá zešílet.) a když byl odsunut mezi padlé modly, sentence byla změněna: Quem Deus vult perdere, demetat prius. (Koho Pán Bůh chce zničit, toho nejdříve oslní...)

Naopak... tomu předchází pře... „temná noc duše“. Koho JHWH miluje, toho křížem navštívuje...

Zaměřil jsem se na řetězce ‚mat‘ a ‚máti‘. Modál made in Ganymede s námi mlátí. Jádro se točí na druhou stranu. Srdce planety mate, filosofie o matkách rostlin či duších džungle... raději se přiotravte doma. Nemáte šanci dosáhnout cílů, příliš času na taktický ústup nezbývá. Informace mate, není nutné okopávat mraveniště. Bujení lze vnímat jako obrodu. Ve všem figuruje neviditelné pozadí... výměr je výběr. Zákon na ochranu mučedníků kriminalizuje zpochybňování dogmat. Záhadný objekt letí vesmírem tak rychle, že na něj neplatí fyzikální zákony.

Americká škola zatrhla dětem černé oblečení. Chystá se i zákaz kapucí a velkých kapes. Japonský supermarket zavedl superpomalou pokladnu, tržby mu vzrostly o deset procent, „motýlek“, protáhne kyčle, třísla a vnitřní stranu stehén. Uklidni mysl a podpoři trávení.

Marx sice navrhuje: Die Proletariater haben nicht zu verlieren als ihre Kette. (Proletáři nemají – kromě okovů – co ztratit.), nic/méně Voltaire podotýká: Il est difficile de libérer les imbéciles des chaînes qu'ils vénèrent. (Je obtížné zbavit idioty okovů, které zbožňují.) A když si proletariát okovy zbožšťí?

Nová terminologická série střelhitě od boku tu odbočku vyřeší...

*„Ale jak odpovídat na nekládené otázky,
když my jsme navíc někým
tak velmi pro vás nikým.“*

(W. Szymborska)

MAREK SOBOLA

Příběh Kobyly K.

Nadporučík L. se ráno probouzí v posteli pana V. Nevyspal se příjemně. Dlouze se protahuje a hlasitě zívá. Ještě má stále v hlavě ten včerejší den, musí myslet na pana A. a jeho nápad s létajícím nosorožcem. Vůbec přemýšlí nad organizací života současného světa. Tíží ho, že je stále ten mír. Je na něm hodně znát, že mu nějaká řádná válka moc chybí.

„Nad čím dumáte, milý příteli, vypadáte ustaraně a smutně?“, ptá se ospale právě se probouzející pan V. Nadporučík L. vyskočí z postele rovnou do svých vojenských holínek a přistupuje k oknu. Pohlédne ven a zvolá:

„Pojďte sem, no honem!“, velí důrazně nadporučík L. Pan V. se vyhrabe s vyhrátých peřin, dojde k oknu a kouká na prázdnou ulici. Protírá si oči a nechápavě zírá, chvíli ven, pak na nadporučíka L.

„A co mám vidět, vždyť se tam nic neděje?“, zoufale se ptá pan V.

„No to je právě ono. Nic. Vůbec nic se neděje. Všude klid a mír. Kdyby přišla alespoň bouřka, hromy blesky, déšť, alespoň by mi to na moment připomnělo boje na frontě. Je to vůbec ještě normální? Lidé už nechtějí války, bojovat, rvát se. Copak jsou všichni se vším spokojeni? Vytratil se smysl pro válečné konflikty a války. Svět zachvátila vlna lásky, tsunami dobročinnosti. Šarmantní pacifisté ovládají všechny důležité posty. Dokonce, to bych vám ani neměl prozradit, pronikly i na

generální štáb a tam se mezi vojáky šíří děsivá mírumilovná nákaza!“ nazlobeně odchází od okna nadporučík L. a promne si svůj knír. Pan V. si váží nadporučíka L., ale v tuto chvíli neví, jak by ho rozptýlil, jak by mu mohl pomoci. Odchází raději do kuchyně uvařit svůj lahodný čaj, ten nikdy nezklame a zlepší i tu nejmurnější náladu.

Rozezní se zvonek u venkovních dveří. Pan V. jde otevřít. Na zápraží stojí pan A., pan B. a slečna K. Mají zjevně výbornou náladu, neboť se všichni usmívají. Pan A. si důkladně čistí boty o tak nádhernou rohožku, kterou panu V. každý závidí a obdivuje.

„To máme dnes krásný slunný den, jak stvořený pro malé přátelské posezení,“ povídá pan A.

„Zajisté, pojdte dál, ale musím vás upozornit, že pan nadporučík L. dnes není zrovna příjemně naladěný. Chytl ho splín, stýská se mu po válce,“ pohybem ruky zve do domu pan V.

„Já se tedy vůbec nedivím. Nadporučík L. je významný strateg, válečný veterán, vlastenec a hrdina a je přeci jasné, že takový člověk musí bojovat, je to jeho povinnost a poslání. Musíme ho v tuto chvíli podpořit,“ brání nadporučíka L. slečna K. a společně vcházejí do domu. V pokoji u okna zahlédnou vzpřímeného zachmuřelého nadporučíka L. Jezdí prstem po okenní tabuli, jako by připravoval nějaké mobilizační manévry.

„Na co myslíte, pane nadporučíku,“ sedá si do křesla pan B. Z kuchyně do pokoje vchází pan V. s konvicí právě uvařeného čaje. Pan V. rozlévá čaj do připravených šálků. Rozprostře se příjemná až magicky omamná vůně a všem navodí ještě lepší náladu. Nadporučík L. se také posadí do křesla, bere šálek čaje do ruky a usrkne.

„Výsoce lahodný čaj můj vzácný příteli,“ skládá poklonu nadporučík L. Ostatní souhlasně pokývují hlavou a slečna K. obdivně hledí na nadporučíka L.

Rozlétnou se dveře. Osazenstvo pokoje se lekne a nadskočí. Do pokoje vchází Kobyla K. Rozšafně poskočí, pohodí hřívou, postaví se na zadní a zařehťá, až se to rozlehne jako serenáda na plese.

„Kobyla K. je dnes zjevně také bujaře naladěna a moc jí to sluší, čím dál tím víc se podobá bájnému Pegasovi,“ lichoťi jí pan B. a usrkje lahodný čaj. Nadporučík L. vyskočí z křesla, div že nepřevrhne stůl i s konvicí lahodného čaje.

„Promiňte, dostal jsem impozantní nápad. Máme stále ten nepříjemný a vlezlý mír, ale i v době míru je potřeba být ostražitý, bdělý a připravený,“ ukazovákem pravé ruky mává panu A. před obličejem.

„Odskočím si do kasáren a za malou chvíli se vrátím. Vy, pane V., mezitím můžete nakreslit nějaké roztomilé zvíře, třeba veverku,“ ukazuje prstem na pana V. nadporučík L. a odbíhá.

Pan V. si vezme papír a tužku. Přivře oči, zakloní hlavu a pak rychlými, precizními tahy nakreslí krásného šestinohého pavouka. Oddychne a předává skicu nejprve panu A. a ten skládá poklonu:

„Vy jste úžasný malíř. Nedokážu pochopit, jak vy zachytíte naprosto realisticky každého tvora. To je prostě veverka jako živá, jako živá!“ a předává ji dál slečně K.

„Je tak roztomilá a něžná, bezbranná, hned bych ji dala oříšek. Mohu si ji nechat na památku,“ usmívá se a žádání slečna K.

„Jistě, je vaše slečno, jsem potěšen, že mé výtvarné nadání a cit pro detail mají smysl. A pokud vám, slečno K., udělá radost, je to pro mne čest,“ praví pan V.

Ozývá se zvonek u dveří a všichni jsou napjati, čím je nadporučík L. překvapí. Ten vchází do pokoje a v náručí drží vojenské uniformy vzor 97.

„Milí přátelé dovolil jsem si vám přinést vojenské uniformy. Zsvětím vás do tajů války. Když máme pořád ten mír, musíme být ve střehu, bdělí a připraveni na případný boj. Situace se mění rychle a zákeřný protivník nás může překvapit. To je potom nepřijemné a co víc?“, podívá se přísně po ostatních. Ti hledí a krčí rameny.

„Nevíte co se děje? To jste celí vy, civilové. No přece hrozí nebezpečí!“ hrozí pěstí nadporučík L.

„A nyní se každý z vás převlékne do této uniformy,“ a každému jednotlivě podává armádní výstroj.

„Dostaneme i zbraně?“ nesměle se táže pan B.

„Zatím ne,“ zakroučí hlavou nadporučík L.

„To je originální, úžasné a vzrušující, jste opravdu, nevím jak to vyjádřit, dokonalý voják,“ tleská slečna K.

„Je správné, že je mezi námi i žena, neboť je známo, že dle vyhlášky ministra obrany z loňského roku je důležité mít armádu genderově vyváženou. Ženy musí mít stejné podmínky pro dosahování vojenských hodností i účast v misích a stejnou možnost vykonávat velitelské funkce a navíc to ženám v uniformě velmi sluší,“ mrká okem nadporučík L. na slečnu K. Ta se zardí a sklopí zrak.

Jdou se převléci a nadporučík L. přistupuje ke Kobyle K. Hladí ji po hlavě a pak ji přátelsky poplácá po hřbetu. Kobyla K. zaklape kopyty a významně si odfrkne. Po nějaké chvíli přicházejí převlečení pánové a dáma do místnosti. Každému padne uniforma jako ulitá a cítí se v ní velmi komfortně.

„Opravdu jsem netušila, že mi může vojenská uniforma tak moc slušet,“ libuje si slečna K. a předvádí se ze všech stran, natřásá se a tleská při tom ručkama.

„To jistě slečno, ale tady nejsme na módní přehlídce. Stoupněte si do řady a narovnejte se. Jakmile zavelím POZOR, připazíte a ani se nehnete. PÓÓÓZOR!!!“, velí nadporučík L. Přistupuje k nim blíže.

„Vojáci, ve válce je nejdůležitější, ihned na začátku, vždy zmátnout nepřítele. Budu vám záměrně říkat jinými jmény. Pan A. bude pan V., slečna K. bude slečna B. a pan V. bude pan K. Dobře si to zapamatujte, ať to potom nikdo nepoplete, mohlo by to mít fatální následky. Váš mozek, vojáci, je ve válce to nejdůležitější a ještě jedna důležitá skutečnost – smrt. Musíte se naučit pracovat se smrtí, jako by to byla naprosto běžná banalita, se kterou se nemá cenu zaobírat. Chápete?“, důrazně se ptá nadporučík L.

„Ano pane nadporučíku, chápeme!“, zakřičí sborově jako zkušený mariňáci na vojenské základně.

„Dobrá, teď uvidíme, jak jste na tom s pořadovým cvičením. Čeléeém vzad!“, zařinčí nadporučík L. V tu chvíli se všichni začnou motat jak kohout na střeše a komicky do sebe narážet.

„Co to má znamenat, vojáci?! Vojáku A. co to vyvádíte?! Vy snad nevíte, co je čelem vzad?“

„To prosím nevím pane, nikdy jsem čelem vzad nedělal,“ omluvně říká pan A.

Nadporučík L. začne šíleně běsnit a řvát:

„Jasně jsem vám řekl, že vy teď nejste pan A., ale pan V. Copak tak jednoduchý rozkaz nedokážete splnit?! Je to tak složité a nepochopitelné? Vy nejste vojáci a nikdy z vás vojáci nebudou. Toto já nemám zapotřebí. S vámi já svůj drahocenný čas ztráčet nebudu. Mohli jste se ode mě leccos naučit, ale jak vidím, je to marné a zbytečné,“ smutně odchází pan nadporučík L. Všichni zůstanou strnule stát. Kobyla K. smutně zamává křídly.

Pokračování příště